

Horse Rider

E-Magazin za poeziju, prozu i umetnost

Godina I

online free

April 2019.

Nagrđene pesme
konkursa "Ljubavi od stakla"

Interview:

Vukosav Delibašić

Pustolovine kroz Amazonu:
Vedran Bađun

Fotografije

Tattoo

Karikature

Po Srbiji - Manastir Tresije

Broj 1

Poziv svim autorima

Želimo da promovišemo kulturu i umetnost koja nas okružuje a sigurni smo da među Vama nema samo pesnika i fotografa već i slikara kako naivaca tako i afirmisanih, vajara, skulptora, crtača stripova, uličnih crtača i raznih drugih umetnika koji bi želeli svoje radove ili bar jedan mali deo svojih radova da podele sa ostalima kako bi nekog uputili i postavili na bolji put svojim primerom ili kako bi ostavili trag na ovom svetu.

Prhivatamo :

1. crteže
2. fotografije Vaših umetničkih slika
3. fotografije Vaših skulptura
4. fotografije grafita/murala koje ste radili Vi ili na koje ste našli širom ove naše male planete
5. karikature
6. stripove (nebitno je koliko strana)

Vaše radove možete slati uvek na horse.rider.emagazine@gmail.com

Open call

We wish to promote culture and art that surrounds us and we are sure that among you exist not only a poets and photographers, but also a painters, sculptors, cartoonists, street artists and various other artists who would like share their work or at least a small part of it with others...

We accept :

1. drawing
2. photos of your paitings
3. photos of your sculptures
4. photos of your graffiti/murals made by you or your friends all arround the world
5. caricatures
6. comics

send us on horse.rider.emagazine@gmail.com

Poštovani čitaoci,

predstavljamo Vam prvi broj online magazina za poeziju, prozu i umetnost "Horse Rider" kojim želimo da objedinimo umetnost u najširem mogućem smislu pa će se pred Vama kroz brojeve predstavljati umetnici iz skoro svih pravaca umetnosti, kako afirmisani tako i oni koji svoju afirmaciju traže. Istovremeno ćemo održavati konkurse kako tematske tako i one sa slobodnim temama. Nagrade ćemo objavljivati u svakom sledećem broju magazina.

Sadržaj :

4. Intervju : Vukosav Delibašić
6. Fotografija
14. Nagradene i odabrane pesme konkursa "Ljubavi od stakla"
20. Grafitti
22. Proza
28. Art
32. Haiku
38. Vedran Bađun - pustolov
40. Tattoo
44. Karikature
48. Ikonopis
50. Po Srbiji - Manastir Tresije

Posetite nas:

<https://www.facebook.com/horserider2018>
<https://horseriderpoetry.wixsite.com/mysite>

Godina 1, 2019 ; Broj 1; Izdavač: Horse Rider;
Glavni i odgovorni urednik: Pavle Mijuković, Ivana Miloskovska;
Redakcija: Pavle Mijuković, Goran Mijuković, Ivana Miloskovska;
Grafička priprema i dizajn: Pavle Mijuković; Naslovna fotografija: Eberhard Grossgasteiger; Dostupno online: <https://www.facebook.com/horserider2018>, <https://horseriderpoetry.wixsite.com/mysite>

Vukosav Delibašić je do penzionisanja radio na Psihijatrijskom odeljenju u Nikšiću i samo se bavio pisanjem stručnih radova. Kada je penzionisan, razmišljao je o pisanju neke vrste memoara, pa je došao na ideju da bi svakom čitaocu bilo interesantnije čitati pripovietke i tako je napisao dvadesetak pripovietki, koje namerava objaviti u jednoj knjizi, a ima i na neke druge teme oko 200 stranica, to bi bilo kao druga knjiga. Uz to piše i poeziju. U nekoliko Zbornika su mu objavljivane pesme i na nekim portalima, i prozni tekstovi kao kolumnе. Tek od pre pola godine se zainteresovao za haiku poeziju i počeo je proučavati i pisati. Prve pesme su mu objavljene u prvom Haiku časopisu u Crnoj Gori. Ima već napisanih 50 pesama.

Uglavnom čita puno i nije od onih koji su više napisali nego pročitali. Nije se imalo vremena trebalo je školovati tri sina do fakultetskih diploma. Sada mu unučad Maša i Andrija život znače i oni su motivacija i inspiracija za pisanje. Žao mu je što ranije nije pisao poeziju, ali možda će nekom poslužiti kao primer da nikad nije kasno.

Šta ste želeli da postanete kad ste bili mali, a šta ste zapravo postali?

Kroz djetinjstvo pamćenja su se nizala...lijepa i ružna. Ali kakava god da su, ona su doživljaji koji su ostavljali trag na životnom putu, kroz odrastanje. Kroz djetinjstvo, mladost i punu životnu zrelost, stiglo se u ove pozne godine. Još kao dijete sam slušao stare kako govore: „Čo’jek u starosti podetinji.“ Moguće je... Što sam stariji život mi sve više miriše na djetinjstvo, na ono vrijeme kada sam samo znao za plavo nebo iznad sebe. Tri planine su okruživale to plavo parče neba na kome su se, ljeti kada se pokrenu prvi pramenovi oblaka u njima mijenjale figure. Rano sam počeo zapažti dok se na nebu gomila i proširuje, kako se jedan isti oblak pretvara iz konjanika u medvjeda, neku drugu životinju ili prepoznatljivi predmet. Čini mi se da sam tada zavidio orlovima koji su ponekad na vazdušnim strujama gore visko na nebu nepomično lebdili i bezbrižno posmatrali zemlju. Tada sam zamišljao kako je lijepo biti pilot i

letjeti nebeskim prostranstvima. No životne puteve opredijele razne okolnosti na koje čovjek ne može uticati ili može samo djelomično. Tako sam ja sticajem okolnosti postao zdravstveni radnik i radni vijek proveo na psihiatrijskom odeljenju. Mnogima neshvatljivo, ali je istina da sam ja sebe pronašao u tome poslu. Lako se prilagođavam svim poslovima i svim situacijama, možda samo zato što sam od malena naučen radu i strpljenju. Kako bilo da bilo vrijeme najbolje osvijetli čovjeka sa svakoj moguće strane, a to vrijeme su godine i godine nevidljivog i nemjerljivog rada koji sam ostavio iza sebe. Svaki dan u mome životu je osmišljen i ispunjen radom tako da nemam vremena za razmišljanje, je li mi teško ili mi je lako, pa tako ne razmišljam ni o starenju, kao ni o velikim planovima za daleku budućnost, jer kada čovjek radi, nekako sve to dolazi samo po sebi i kockice se poslože. Ne treba godine dodavati životu, bolje je život ispuniti energijom, koju ja crpm iz osjećanja: ljubavi prema porodici, osjećanja korisnosti i mogućnosti za rad.

Kada ste počeli da pišete pesme i sećate li se svojih prvih stihova?

Ni poeziju ne pišem dugo, malo više od godinu dana. Znao sam ja i ranije napisati neku pjesmu na parče papira i na kraju je baciti. Prvu sačuvanu pjesmu sam napisao prije 40 godina, kada sam upoznao moju suprugu i zaljubio se, a ona još ljubav nije uzvraćala:

Mene srce ne vara puna si vatre i žara.
Dah što vjetar nosi, miris je u tvojoj kosi
Nosim te preko praga, a ti mila i draga.

Da li ste imali neke uzore u književnosti koji su vam dali neki podsticaj?

Rado čitam ruske klasike, ali mom sadašnjem razmišljanju, u ovim godinama, život balkanskog čovjeka i ono što je meni veoma blisko najbolje opisuju i sliku dovode do savršenstva Ivo Andrić, Žarko Komanin, Lalić. Ali najviše sam općinjen životom i djelom Meše Selimovića i njegovim umjećem pripovijedanja. Svaku njegovu rečenicu koja nosi jasnu životnu poruku doživljavam kao mudrost starih latina.

Šta je za vas poezija? Kolko duboko ste za nju vezani?

Tek kada sam počeo pisati shvatio sam kolko pisanje oplemenjuje ličnost. Tek kroz pisanje se duboko ponire u svoju i u dušu i osjećanja drugih osoba. Dublje se analizira život, promišljaju društvene i prirodne pojave, proučava sve ono sa čime je čovjek u kontaktu i povećava se interesovanje za nedokučivo. Jednostavno čovjek otkriva sam sebe i svoje sposobnosti kojih do tada nije bio ni svjestan. Najviše zbog toga žalim što se nijesam potrudio da ranije pišem, ali ipak mislim da nikad nije kasno, ako postoji imalo talenta. Bez toga uzaludni su svi napor. Iako sam počeo zapažti dok se na nebu gomila i proširuje, kako se jedan isti oblak pretvara iz konjanika u medvjeda, neku drugu životinju ili prepoznatljivi predmet. Čini mi se da sam tada zavidio orlovima koji su ponekad na vazdušnim strujama gore visko na nebu nepomično lebdili i bezbrižno posmatrali zemlju. Tada sam zamišljao kako je lijepo biti pilot i

Čije ste priče i pesme voleli da čitate, a čije su vam još drage?

Odkada znam za sebe divio sam se stihovima svoga sugrađanina, sjajnog pjesnika Vita Nikolića, sa kojim se sudbina gorko poigrala. Kao ratno siroče proveo je djetinjstvo po domovima, a kasnije zbog bolesti dobar dio života u Sanatorijumu za plućne bolesti u Brezovici kraj Nikšića, gdje je i stvarao najbolju poeziju. A što se proze tiče Meša Selimović i Ivo Andrić.

Koliko dugo se bavite pisnjem i odakle crpite energiju?

Sagledavajući životnu putanju, sa svim krivudavim stazama i nepoznatim raskršćima, kojom sam išao sedam decenija života, iako mi se na momente učini da sam je prešao za samo jedan trenutak. Kada se zagledam u daleku prošlost onda se ona rastegne u vremensku beskonačnost, što me podstakne da se zapitam jesam li uradio sve što sam mogao najbolje kroz ovaj život i koliko sam dana uzalud izgubio, dok je vrijeme prolazilo mimo mene. Zato nisam prihvatio, da penzionerske dane shvatim kao neko vrijeme za spavanje i odmor, pošto nikako izležavanje ne smatram odmorom nego tihim umiranjem prije vremena, pa sam se sjetio svojih seminarских radova, koje sam pisao od pete decenije života, iz ličnog iskustva, sa temama vezanim za posao medicinske stručno-tehničara, uglavnom sa posebnim osvrtom u radu na psihijatriji, u Nikšiću, a koji su na seminarima zdravstvenih radnika uvijek dobro prihvatan, rado slušani i obavljeni u stručnoj literaturi. Neshvatljivo, ali je istina da sam sebe pronašao u poslu medicinskog tehničara na psihijatriji. Lako se prilagođavam svim poslovima i svim situacijama, možda samo zato što sam od malena naučen radu i strpljenju. Kako bilo da bilo vrijeme najbolje osvijetli čovjeka sa svakoj moguće strane, a to vrijeme su godine i godine nevidljivog i nemjerljivog rada koji sam ostavio iza sebe. Vrijeme iza mene sam posvećivao, drugima, iako se i u buduće neću odreći toga zadovoljstva, ipak je došlo vrijeme da se malo okrenem sebi. Ovo što pišem ne radim to radi slave, a još manje radi novca, nego (ono što se često kod nas može čuti: „za svoju dušu.“), za svoje drage prijatelje, koji će možda u tome pronaći nešto interesatno, i za neke nove generacije, a posebno za moju unučad, koja će možda nekada u tome pronaći nešto, što bi ih moglo podučiti strpljenju i učenju života kroz rad. Vrijeme koje je bilo i prošlo najbolje se čuva u napisanom i treba mu posvetiti malo sadašnjeg vremena, kada ga ima toliko puno iza čovjeka. Za pisanje je trebalo vremena, jer ono zahtijeva trud i ljubav i mora mu se posvetiti djelić svoga života. A ja sam to vrijeme ugradio tek kada sam otisao u penziju.

Šta vas motiviše da pišete, čak i kada niste raspoloženi za to?

Za pisanje me najviše motivišu moja unučad Maša i Andrija, koja imaju 7 i 5 godina, pa deda i njima napiše poneku pjesmu, koju oni lako nauče. Osim toga motivišu me moje

godine, jer veoma žalim što ranije nisam počeo pisati, pa sam se sada previše rasplinuo, da bih još nešto ugrabio od života, ne u materijalnom, nego u duhovnom smislu.

Da li imate u pripremi neke zbirke?

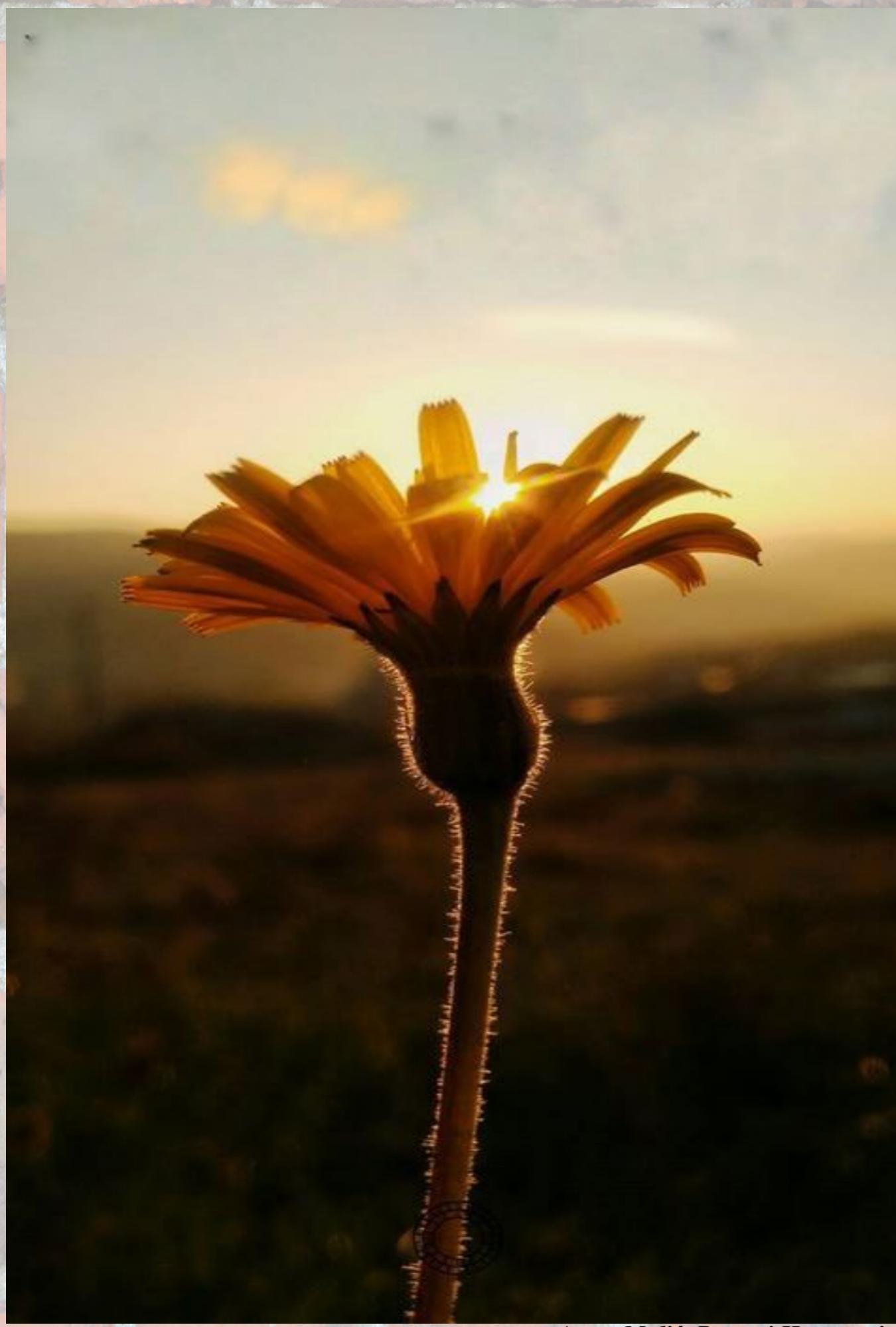
Kada je pisanje u pitanju za sada ne bih detalje iznosio. Ne volim unaprijed pričati i hvaliti se a neostvariti to o čemu pričam. Samo novca i danas nije problem objaviti knjigu, a ja nemam novca za rasipanje. Treba mi još vremena da sredim neke prozne rukopise koji bi mogli biti objavljeni u dvije knjige zbog različite tematike. Što se tiče haiku poezije, ako ovako nastavim, ako sam za pola godine mogao napisati 250 pjesama, za još pola godine eto gotova zbirka. Što se tiče poezije imam svega pedesetak pjesama. Pošto završavam sa pisanjem proze, ako me zdravlje posluži, nameravam da se potpuno posvetim pisanju poezije.

Koji Vas stih najbolje opisuje?

Što je čovjek, a mora biti čovjek!
Tvarca jedna te je zemlja varo
Njegos

Imate li neki savet za mlade?

Vrijeme čini da čovjek u starosti zaboravlja mnogo stoga, ali radom može da nauči dosta novoga i korisnog. Istina je da mnoga znanja zastarijevaju, ali isto tako da se mnoga i ponavljaju i da ih mladi ne bi trebali ignorisati, jer im vrlo često mogu biti od izuzetne koristi. Stečeno iskustvo je veliki životni učitelj, no nažalost ono je neprenosiva kategorija, pa ga čovjek poneće sa sobom. Iz sopstvenog iskustva mladim bih poručio da ne sumnjaju u svoje sposobnosti, da ne dozvoljavaju zlonamernim da ih sputavaju, ali da ne budu tvrdoglavci u istraživanju da se od starijih ništa ne može naučiti. Neka uvijek misle da nema ništa nerješivo, neka pokušaju, pa ako se pokušaj i ne završi onako kako su zamišljali, učiniće ih ispunjenijim i zadovoljnijim, samo saznanje da su se trudili i to radili na najbolji mogući način. Neka ništa ne prepuštaju slučajnosti i ništa ne rade površno i polovično, nego uviđek odgovorno i neka svaki posao dovedu do kraja. To je zapravo odgovornost prema sebi, jer čovjek koji je odgovoran prema poslu, odgovoran je prema sebi. Ništa čovjeka ne uništava kao žaljenje samoga sebe u svakodnevnom kukanju od posla koji obavlja. Oni koji posjeduju neki talent, kao što su pisanje, slikanje i druge djelatnosti koje zahtijevaju posebne vještine. „*I nema budale koja nema svoj zvezdani trenutak. Zato držite oči i uši otvorene, nemojte slušati samo sebe, učite se najpre životu i misliti, a pisanje će doći samo po sebi.*“ Ivo Andrić

Amna Mulić, Bosna i Hercegovina

Pavle Mijuković, Mladenovac, R. Srbija

Marija Milosavljević, Temerin R. Srbija

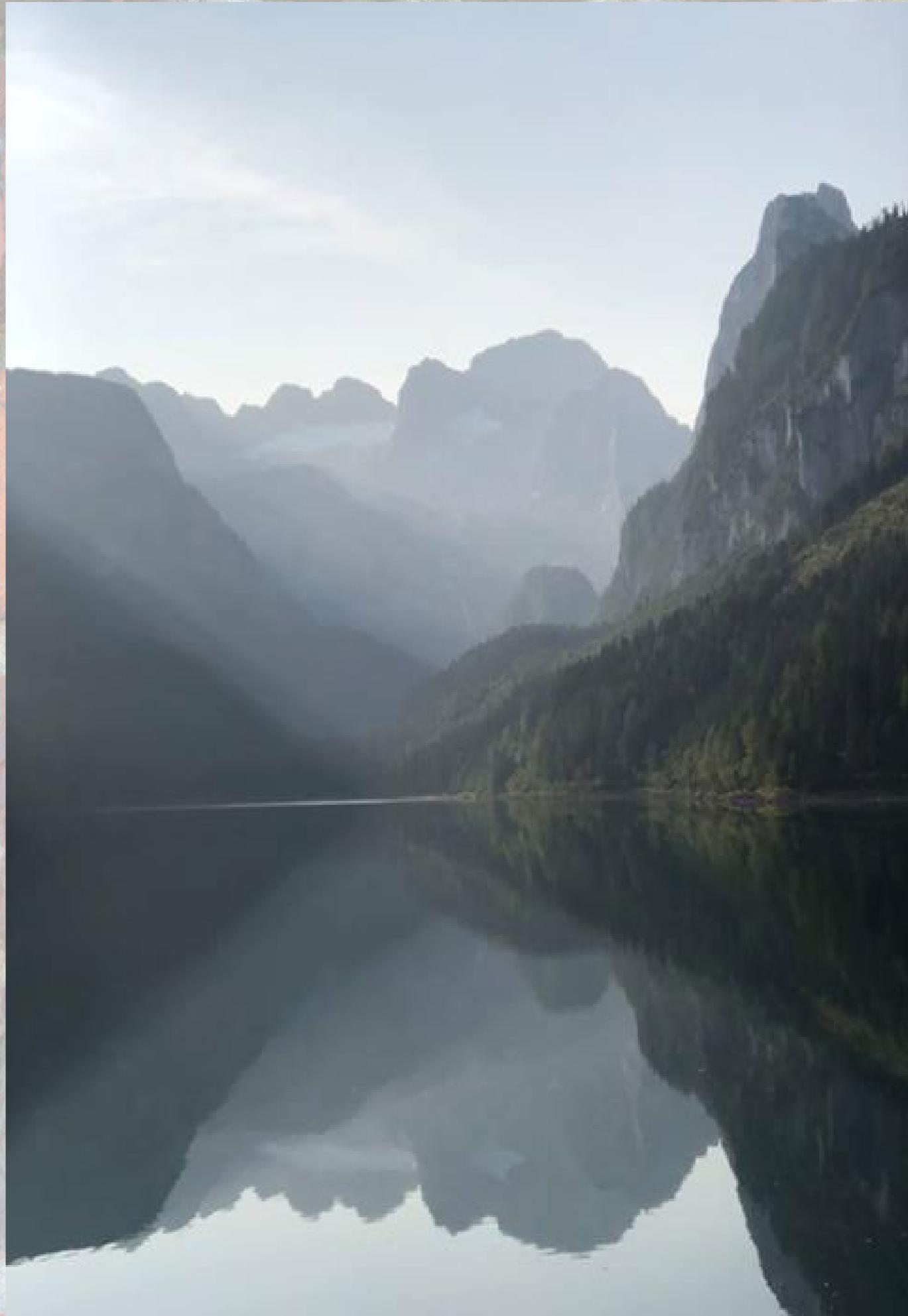

Jeremy Villar, Wilsonville , Alabama, USA

photo: Ljiljana Dobra

Ljiljana Dobra, Sibenik, R. Hrvatska

Staša Zokić, Beograd, R. Srbija

Tatjana Ajtić, Vancouver, British Columbia, Canada

Holly Bel, Australia

Ivana Miloskovska, R. Makedonija

**Nagrađene i poohvaljene pesme
na III međunarodnom pesničkom konkursu pod
imenom
“Ljubavi od stakla”**

LILIUM INTER SPINUS

Zora bi me ispratila na počinak kada
ja u piću sam bih svoju utopio tugu,
a s večeri zvezde blage pozivale tada
da u tami studenoj slep ja potražim dugu.

Čvrstom stopom lutao sam međ' senkama noćnim,
vazda s njima drugovao, rujno vino pio.
Al' prostreli moju dušu, kao kopljem moćnim,
njezin pogled što je moje srce zarobio.

Zanemeo, gledao sam kako stoji sama,
k'o treptava zvezda sjajna, osmehom zaneta;
činilo se da je nežno zadrhtala tama
notom koje tvorile su njene oči laneta.

Čuvala je njena ruka moju uza sebe,
od kad srca krenula su putićem u dvoje.
Nežnim glasom tešila bi dušu koja zebe,
a topotom svoga tela zgrejala bi moje.

U životu pratile me i beda i sreća;
osvojeno nisam imao ja sa kim da delim...
Blaga jadna, krune sjajne, al' od njih mi veća
radost što međ' trnjem nađoh cvetić koji želim.

Dodirom je rasplamsala strasti moga bića,
zagrljajem spasila me ponora i jada...
Usnicama svojim mednim, žarkim poput pića,
naučila crno srce da se svetlu nada.

Kamen da je, ono jednom prestaće da kuca.
Možda podje mirnom sanku, možda kraju crnjem...
Al' u svome zadnjem času tiho će da jeca
što napušta tvoj zagrljaj, moj ljiljane međ' trnjem.

„Posvećeno mojoj najvećoj ljubavi“

Mladen Marković, I mesto

JELEN

Stavljam Ti pod kopito malu srebrnu zvijezdu
Da lakše prepoznaš vilinsku vlas
Kad kreneš u kas po nebesima bježeći od mene i snjegova
I skrivam otrov od strijelaca da nikad ne doznaš
Kako su luk zatezali i preko nišana te gledali
Oni isti što su pronašli Ahilove boli
Ne bi li se dokopali zlatnih runa koje skrivaš pod plećima
Proklet da te izgubi svako ko te zavoli

Ti si bio čudo. I začudo je jedno što mi nikad nisi rekao
U kakvim mukama krvari mjesec napuklih kratera
Dok tebi iz tijela Jelena ne porastu ruke
Kojima samo jednom možeš zagrliti kad ti
đurđevak pokuca na vrata

Na razmotranom mikrofilmu prstima opipavam svjetlost
Koja je prevarila halogenid na putu do srebra
Pa si mi nestao sa crno bijele slike
Na čijem mjestu, zbog Jelena nestalog zlatnog
Odranjam praznine i krike

Joj, Ana.. Ne traži me po mitovima pjesme ti tvoje
Trebao im je Jedan sav od zlata i žita
U Lovištima sam, reci đurđevku ako te pita
Zaštićen vječnim štitovima i onaj poslednji kas
na zemlji
Trčao sam samo zbog nas

Joj, Jelene.. ne traži oprost od mene
Četvrt vijeka gulim kožu žrtvenog jagnjeta
Pod čiji stijeg da stanem i ko sam sad ja
Bez tebe, samo sam pola čovjeka. Dovijeka

Aleksandra Matić, II mesto

PUPAK

Ako odeš neću upoznati sebe.
Ako se utopiš u mojim očima
Ugasiće se Zvezde na nebū.
Ako izgubim obris i blagost Tvoga lika,
Izgubiću putokaz i zaboraviti priču o sreći.
Ako prestaneš da postojiš
Nestaće detinjstvo iz moje duše.
Ako me zaboraviš
Podsećaće Te šapatom ko sam.

Nastao ispod pupka
Zadojen na Tvojim nedrima;
U sećanju, mislima, venama, liniji na
dlanu
Tvoj dah.

Svet si iz kog sam stvoren.
Budućnost u koju gledam.

I te suze koje se zarivaju
Kao bodež
Na mestu gde smo spojeni i razdvojeni
...Majko

Danijela Božičković Radulović, III mesto

**LJUBAVI OD
STAKLA**

Februar 2019.

Zbornik pesama „Ljubavi od stakla“

Pohvaljeni

Dvadeset i četiri

Mogu li dovoljno brzo skupiti slova
koliko smo ovo jutro brzo skupljali odjeću
da Sunce nas gole zajedno ne vidi?
Imam samo dvadeset i četiri sata
za sastaviti dvadeset i četiri brzopleta stiha
na temu ljubavi kojoj do jučer mjesta
nisam vidjela u ovom hladnom stoljeću
i ispričati se jučerašnjoj meni koja
na poziv za sastaviti ljubavnu pjesmu pravila se gluha.

Čuvam u izobilju metafore za smrt sva spremna
za poziv umjetnicima fantomske države Apokalipse
da himnu i odu u njenu čast u tren sastave.
Kad bi sutra sa smrću šah igrala
zavladala bih njegovim poljima,
a u praznini crnog ništavila godinama već
odjekuju jezive moje oktave.

Sad kao oblak lebdim i ne snalazim se još s novim rječnikom,
kako da otpjevam život tvojih dvadeset i četiri godine
i naših dvadeset i četiri sata nakon kojih u vječnost bi s tobom.
Čujem napokon kako ovaj svijet pun je ljubavnih pjesama
i pratim njihovu sjenu da od njih moje riječi uče stajati na
Suncu.

A možda je naša vječnost samo iluzija našeg trenutka,
manifestacija sanjivih dvadeset i četiri sata nakon kojih
postojimo samo u ovih dvadeset četiri stiha.

Maja Hoić

Viktorija

Čujem zvuke. Ti si nema;
Dok zoveš na počinak
Ostacima krvavog smrdljivog mesa
U sarkofag, u hladnu postelju.

Zašto onda uopšte me zoveš
Kad svrha truljenja ništavna je?
Negde na putu do tvojih usana
Kapi krvi već isparile su.

Gorim od hladnoće...S.O.S....
Odagnaj mi crve! Boli...
Izleči mi zatumorene rane
Od šizofrene svakodnevice.

Ako uspeš dopreti do mojeg srca
Iščupaj kancerogene ostatke vremena.
Postaćeš Viktorija moje nade
Dok ne postanem večni pepeo.

Vladimir Milojković

(O)ŽIVIMO SNOVE

Oživimo san o ljubavi iz našeg budućeg doma
u kome će sloga biti svakodnevni gost
i koji će biti sklonište od svakog brodoloma.

Oživimo i najlepši san o našoj srećnoj porodici
u kojoj ćemo živeti mirno i spokojno,
i gde ćemo za sve biti zahvalni Gospodu i Bogorodici.

Oživimo zajednički san o divnoj, prelepoj deci
koja će biti srećna, zdrava i dobra
i koja će veselo igrati žmurke u našoj ulici.

Zato (o)živimo snove koji su našeg srca najveće htenje,
jer prava ljubav baš uvek sve pobeđuje,
ako spremno i odlučno krenemo u njeno ostvarenje!

Nevena Ivanović

NEKAD DAVNO NA KORZOU

Na korzou našem, u ulici glavnoj posred centra grada,
s' drugaricom svojom išla si lagano i pognute glave,
devojaka raznih, pogled mi lutaše i nekako baš tada
spazih tvoje kose i kecelje đačke boje nebo plave.

Silna neka radost prostruja, pa ovlada mnome,
da li da ti priđem, kosu da dodirnem, onako, bar malo,
tad muziku čuh u venama i ustreptalom srcu mome,
pođoh rukom prema tebi, ona stade i zadrhta, nije mi se dalo.

Onako sav zbumen, ah šta ču sa sobom, spazih nehotice,
stala si predamnom, u kecelji plavoj, zanosna i lepa,
oh kako sam drhto, Bože ko je samo stvori, pa te oči, lice,
pogodi me strela i ne videh više, ta svi su u pravu da je ljubav slepa.

I sad kad se setim đačkih prošlih dana,
ponovo zadrhtim, oči mi zasuze, ne, nije mi lako,
srce zatreperi ko na vetrugrana,
o prošlosti lepa, još je uvek volim, neka znade svako.

Sveti Cakić

Ljubav u nama

Na grani ptičice stoje
svoje vesele pesme poje,
a ispod rascvetanog drveta
stojimo zagrljeni nas dvoje.

Seli smo na čebence, glava mi je na tvom krilu,
slušam dok mi recitujes pesmicu milu.
Posmatram beskrajno nebo plave boje,
duši mojoj prijaju tople reči tvoje.

Nežno mi miluješ ruku, znam da ćeš biti tu za mene,
da prebrodimo zajedno loše stvari kada dođe vreme.

Ružu crvenu sada si mi dao
da ču se obradovati, da će me to u srce dirnuti, ti si znao.

Poklanjaš mi čokoladu,
jedemo je zajedno u hladu.

Kada smo pojeli čokoladu,
tvoje reči su nastavile srce da mi kradu.

Dan polako prolazi,
dok noć lagano dolazi.

Umorna sam, želim da idem na spavanje,
ali će me boleti rastajanje.

Jedva ču čekati da svane novi dan,
jer će mi tvoje društvo biti kao divan san.

Tijana Našpalić

Bezimena... (prošireni sonet)

Ne mogu imena njenog da se setim,
ali pamtim oči boje plavog jorgovana,
u jednom trenu mladost ja preletim,
vrati mi se slika kao onog prvog dana...

Imala je bujnu kosu boje čokolade
i mali mladež iznad plavog oka,
u kosi je nosila cvet bele rade,
nije bila niska a ni previsoka...

Znam, za njom su mnogi okretali glave,
divili se pojavi prelepe košute,
a pred njenim osmehom u trenu začute...

Još se sećam očiju kad iskrom zaplave,
zbog imena njenog sad i sebe krivim,
sa imenom bezimene ja i danas živim...

Još ponekad pokušam da dozovem ime,
bez odjeka ono još i danas zove
i dok pišem reči i te nežne rime,
vraćam se u mladost, u te slatke snove...

Jer, mladost je lepa, ona dušu blaži,
na krilima mašte tu nam snagu daje,
jer sreća će davna tugu da ublaži,
nada se ne gubi sve dok život traje...

Milorad Bibin

Slikaću te ...

Slikaću te zrakom poput sjenke tvoje
Dušu obojiti kao nebo što je
Rukama objema priviti na grudi
Toplim zagrljajem srce da probudi
Naslikaću žalom od svile postelju
Raspaliti iskrom svaku tvoju želju
Tačiću ti usne neka žarom plamte
Obod im ljubiti snagu da ti vrate
I nektar čuvišne na vrat da ti stavim
Bisernim zubima tragove ostavitim
Nacifracu okice zanosom da gore
Gledom ti ramena milovat' u zore
Prstima mrsiti brenovanu kosu
Ognjem goret u snohvati zanosu
Kapljom pijavice ulit se u tebe
Poželjeti nećeš drugu pored sebe
K'o jutarnju rosu dahom češ me piti
Tad' ču sa tvoga srca ranu isc'jeliti
Od n te puste želje što gori u nama
Grebenima uma provuć' če se tama
U očima snenim smjestiću ti dugu
I od tebe napraviti moga srca slugu
Slikaću te perom k'o što znade pjesnik
U mojoj si duši k'o proljećni vjesnik . . .

Slavka Božović

**MOJOJ LJUBLJENOJ,
MOJOJ JEDINOJ,
MOME DRUGOM JA**

Šta ti mogu dati sem pesama mojih,
ustreptalim srcem rime porođene,
oglicu slova, moje misli čiste,
dušom svojom mekom prirasle uz tebe.
Šta ti mogu dati sem naboja moga,
zakucanog u stihove klete,
naše sutra, dušo, zasad ne postoji,
jer je svaka nada ishitrena laža,
zavodi nas egom i u tugu vodi.
A dao bih, ljubo, od mojeg iskona –
krvi, dušu, pleme, otvorenost silnu,
iskrenost spontanu, pravdu, zavet večni,
veru, snagu svoju, ruku, čast i ime.
Čuj, ljubljena moja, do trenutka toga,
darujem ti jedino što mogu –
ono zlato što i nije moje,
ono srebro što nas povezuje
vodopadom što se u me sliva,
snagu reči moje, svoje nadahnute.
Kada ti je lice ozareno,
tad je meni dato vaskrsnuće.

Saša Marić

Sumnja

Mislio sam da ona ne postoji, dok sam se godinama
koprao u kandžama nevažnih žena.
Ali ona se ipak rasvetavala u nekom toplopm kutku,
zamišljena, zabašurena i sjajna.
Rasla je lagano hraneći se toplopm zvezdom i iskreno
mrzeći magičnu sibirsku hladnoću.
I ona je češljala svoje bujne kose, dok sam se ja
setno igrao u vihoru snežnih pahulja.
Ja, koji sam javno odbacivao sve okove zajedništva,
ipak sam sanjao da nju moram naći.
A tek koliko sam se plašio da ona možda postoji
samо kao
platonska ideja, kao savršenstvo...
Gušio sam te nesanice, ali su se one uporno vraćale,
dražile i večitu sumnju podgrejavale.
Retko kad mi je duša bila istinski slobodna, jer se
čežnjivo nadala nemogućem.
Eolski snažna struja me je trgnula, kada me je jedna
devojka pogledala u staklenom tunelu.
Da se ružna sumnja istopila znao sam odmah, u tom
neprocenjivom trenutku vremena.
„Ipak sam je našao!“ – viknuh i uplaših se da me taj
krik ne probudi iz tog najlepšeg sna.
„Ćuti, mili...“ – prošaputala je tiho, a onda smo se
spojili u iskričavom plavetnilu ljubavi.

Duro Kosanović

Crta na papiru

Slušam te sa praga beskrajne tišine,
čujem korake, ideš prema meni.
Sablasno gledam svoj odraz u tvojoj sjeni,
nočas tugu bacam pod noge istine.

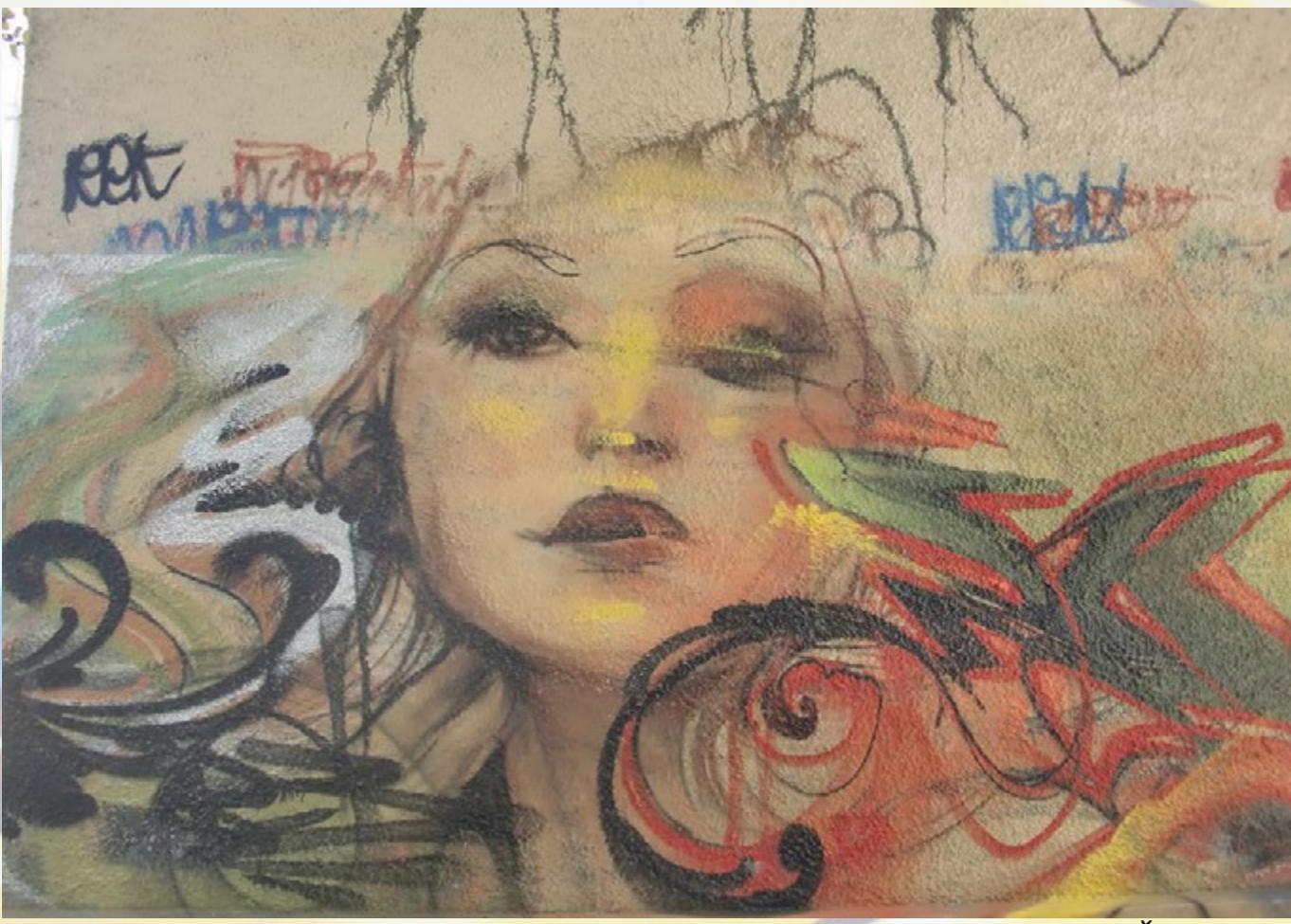
Skupe snove odnijeli su talasi duše,
neizbrisive pečate ostavljaju koraci tvoji,
srce moje nove emocije kroji,
buktinje u meni polako se ruše.

Na dlanu ispružene ruke vrti se strah,
vatru na licu mi gasi tvoja ljepota,
srce te još voli više od života,
a dodir tvoj sve pretvori u prah.

Na dlanu desne ruke držim papir mali,
ti ga uzimaš i gledaš u njega.
Kao da ti je teško poslije svega,
kao da tvoje lice moju dušu pali.

Zajedno ćemo sigurno ispuniti sreću,
na papiru crta je odvajala sve.
Prošlost je bila ispod nje,
a iznad crte dvije riječi „Volim te“.

Ešef Kovačević

Nepoznat autor, Zuchwil, Švajcarska

Nepoznat autor, Solothurn, Švajcarska

Nepoznat autor, Solothurn, Švajcarska

Nepoznat autor, Gerlafingen, Švajcarska
photo: Chris Barbalis

Ja sam pas koji je video dugu

Ne mogu da vam opišem koliko sam volela to stvorenje. On za mene, zapravo, nije ni bio stvaran. Nije bio nešto što je opipljivo. Nešto okom vidljivo. On je bio kao dodir dugu. Kao oluja pogleda. Kao sve ono za čim žudim, a mogu imati samo na tren. Ono za šta kažu "sve što je lepo, kratko traje." O njemu sam pisala često, da budem iskrena, svaka moja reč beše o njemu. Ali bila mi je velika čast poznavati ga samo. Dodirnuti ga i poljubiti ga, kadkad. Moj bezvremenski časovnik. Moje najveće i najlepše umetničko delo. Moja tuga i moj bes, moja radost i moj smeh. Sve je stalo u čoveka, koji je bio antihrist u malom. Ali sam ga obožavala. O da, voleh ga više nego jutarnju kafu pored prozora, dok pada kiša i dok shvatam koliko sam samo njegova. Da vam kažem, da sam danas ovo što jesam, zbog njega, da li biste mi verovali?

Istina je, toliko sam ga mrzela ponekad, ponkad je bilo dana kada nisam mogla da smislim njegove oči i njegov glas, iako sam ga mogla prepoznati u hiljadu drugih nijansi i boja glasova, nota kompozicija i dirki jednog klavira. Znala sam ga kao što znam način na koji se zaljubljujem u ruže. Danas ga ne znam, danas malo sto čujem o njemu. Nisam ga zaboravila jer nekog ko je deo tebe, ne možeš zaboraviti. Ako vam kažem, da su psi daltonisti, a da sam ja, od svih pasa koji idu u raj, onaj poslednji koji nije siguran da li je zaglavljen između raja i pakla, i da sam ja taj pas koji je video dugu i razlikoval svaku boju i svaku nijansu onog momenta kada sam ugledala njega, da li ćete mi verovati?

Da li ćete mi verovati, da sam i dalje pas koji jedino njega, doživjava i vidi u svim bojama?

Da li ćete mi verovati da ću primiti metak za njega, pa makar bio iz moje ruke?

Iz mog pištolja, od moje duše, da rani moje srce.

Da li ćete mi verovati i da li mi verujete, da tog čoveka, danas, sutra, i zauvek, doživljavam kao svaku boju koju pas nije mogao da vidi.

Jer verujem da pas, dobije tu moć da vidi u boji, tek onda kada nekog zavoli bezbojno.

Baš kao što ja njega volim.

Nisam ga samo obožavala, kao što vam govorim na početku svog izlaganja. Obožavam ga i dalje.

Teodora Vuković

Vilinske priče - moje dobre vile

Kad sam bila mala, mama mi je pričala priče, pevala mi i učila pesmice. Zajedno smo gledale slikovnice i igrale se sa lutkama i loptom. Kada zadrream, mama bi me toplo ušuškala i nežno poljubila za laku noć. Tako bih zaspala mirnim snom. I sada, kad sam odrasla, mama je uvek tu za mene, ona je moj veliki oslonac i podrška u svemu. Uvek će biti moj najveći i najbolji prijatelj. Ona je moja dobra vila koja me kroz život prati.

Baka Milojka, mamina mama, dolazila je kod nas da me čuva, dok su mama i tata na poslu. Vreme koje sam provodila sa njom bilo je predivno. Ali nažalost, baka se razbolela i više nisam imala prilike da je viđam. Umrla je kada sam imala četiri i po godine. Bila sam mala i nisam mogla dobro da je zapamtim. Sećam se kako smo se igrale u dvorištu ispod kuće. I danas, dok se igrat sa svojom decom po dvorištu, ja se setim igre koju mi je baka pokazala kad sam bila mala. Tada se setim i svoje drage bake koju nikada neću moći da zaboravim. Kažu da imam njene veđe, njene usne, njen osmeh. A ja se time ponosim. Bila je žena sa puno vrlina. Hrabra, vredna i uvek nasmejana. Svojim odlaskom ostavila je veliku prazninu u mnogim srcima. Svima nam puno nedostaje. Zauvek ćemo pamtiti tu divnu ženu sa predivnim osmehom. Kada mi je tesko pogledam u nebo. A onda zatvorim oči i ugledam bakino nasmejano lice. Ma gde god bila znam da je uvek uz mene, moja draga baka, moja dobra vila.

Jelena Jeka Kočović

Priča sa sretnim krajem

Izlazimo iz učionice, kratak je predah. I dok drugi sudionici radionice puše, čavrlijaju, smiju se, razmišljaju o pričama na kojima upravo rade, ja odlažim u dnevni boravak. Lamperijom obloženi zidovi daju toplinu prostoru. Gledam u drvo i kao da čujem pucketanje vatre davno zapretane. Dozivam mislima život u nekadašnjem dvorcu. Vjerojatno nije bio tako bajkovit kakvim ga zamišljjam.

Grčevito držim u ruci mobitel. Očekivana poruka je stigla od vjerodostojnog glasnika. Sumnje nema, pješčani sat počinje bjesomučno sipiti, u ušima mi bubnji glasan i okrutan šum. I ne pitam se kome zvono zvoni. Danas se oglasilo na spomen mojega imena. Nervozna sam, zapravo unezvijerena. Meni prolaznoj, vječno vrijeme broji usitno. Dvadeset četiri sata, tako kazuje zadnji nalaz. Možda koji manje, možda koji više, ni prognoza ne može biti tako kirurški precizna.

Prepustiti se panici ili po posljednji put stisnuti zube i vratiti se započetoj priči, pitanje je sad?! Treba je dovršiti, po mogućnosti sa sretnim krajem. I osmijehom. Osmijeh je zaštitni znak mojega lica. Neka tako ostane do kraja. Uostalom, sretan život obećava i sretnu smrt, pročitala sam negdje. Kad sve zbrojim i oduzmem, imala sam sretan život. Trudila sam se skrojiti ga po svojoj mjeri. Nisam dopuštala sodbini da me bezglavo vodi.

Na zidu nasuprot kočoperi se drveni sat s obličjem kućice, kakvih sam se nedavno nagledala u suvenircicama švicarskih Alpi. Ptica na feder, po kojoj je nazvana jedna ne baš cijenjena ljudska osobina, upravo izljeće. Svojim kukumavčenjem na puni sat odnosi u nepovrat još jedan isječak mojega vremena. Čudno da upravo ona, koja kukavički ostavlja svoja jaja u tuđem gnijezdu, ostacima ostatako mojega trajanja raspolaže. Zapravo mi se ruga. Bijesna sam, osjećam silan nagon da je iščupam i zauvijek ušutkam.

Samo da dovršim ovu priču sa sretnim krajem, da stavim zadnju točku. Hrabro ću odletjeti u ta neistražena prostranstva, sretna što sam jaja ostavljala u svojem topлом gnijezdu. I što su se iz njih izlegli moji tići. A u mojim tićima i tićima mojih tića ostajem i nadalje živjeti.

Napuštam dnevni boravak suznih očiju i otvaram vrata učionice. Svi sjede na svojim mjestima, samo je moje prazno. Na stolu nema laptopa, na naslonu sjedalice nema moje jakne ni torbice.

Znači li to...

Ku ku, ku ku.... čujem sat u daljini. Istodobno se oglašava i alarm mobitela. Unezvijereno otvaram oči. Gdje sam? U raju, paklu, ili Svevišnji još nije odlučio?!

A onda ugledam usnule glave mojih cimerica u prostranoj sobi s krevetima na kat i uzdahnem s olakšanjem. Živa sam, i u Školi sam kreativnog pisanja u tamo nekoj Staroj Sušici, gdje još uvijek vuk podne zvoni, a lisica poštu nosi. Oblaćim se na brzinu, hitam na doručak. Trebam nastaviti ispisivati priču sa sretnim krajem.

Marica Žanetić Malenica

Andjela

Godinama je seoska škola tugovala oronula, bez dečje graje, smeha. U dvorište se zbog kopriva i svakojakog žbunja i trnja nije moglo ući. A onda u selo dođe, kažu, bivši đak. Niko ga ne poznaje. Odavno je otisao, visoke škole završio, po svetu služio. I čini se, za nekoliko dana renovirao školu, sredio dvorište, ogradu. Na tabli, umesto naziva škole, ANĐELA - kafana i prenoćište.

U školi, pardon, Andjeli se ponovo čuje graje i smeh dečaka naboranih čela i ogrubelih ruku. Da li je i Andjela, prva simpatija, neostvarena prva ljubav, navratila ili će jednog dana, slučajno.

- Ej, Miloje, da te sag vidi tvoj bašta ovde.
- Jes, jes. Nekada me za uši ovde dovlačil. Tegljili mi uši i on i učitelj.
- A sag u nju jedva čekaš da dojdeš.
- I sas pesmu iz nju uvek otidem.
- Ejjj, da ni sag i učitelj ovde i ovak vidi.
- Aha, pital bi ga, dal bi sag jedinće na men i teb dal, el na ovog što od školu kavanu napraji?

Dragica Milenković

PLOČA

U detinjstvu su se družili. Bili su nerazdvojni, puni snova i nade. Maštali su o budućem zajedničkom životu i sreći. Ona mu je plela venčić od cveća, a on je gledao netremice dok su šetali livadom i uživali u saznanju da ih veže ljubav. Na rastanku joj je ostavio ploču grupe –TIME- s rečima:

- Čuvaj je dok se ne vratim... -

Seretski se nasmešio i ušao u autobus. Za autobusem, sa prašinom prohujale su godine. Nije joj se javljao. Ona ga je čekala... Mislila je, obećao je..., pri tom bi pogled usmerila ka ploči. Čula je od drugara da se u dalekom gradu oženio, dobio decu. Snovi su nestali kroz godišnja doba, a ona je pisala rime, tekstove za romantične melodije koji su doticali srca i najokorelijih.

Čudom, pesme kraja je slušao i On, u tom dalekom gradu. Melodije su ga omamljivale i pri sajmoj pomisli na nju. Nešto bi u njemu tada zadrhtalo. Rekli su mu da te srcoparajuće rime piše baš Ona... Bio je srećan misleći da to njemu piše. Tada bi ga obuzimala krivica i želja da je ponovo vidi.

Ustručavao se, lomio se..., najzad je odlučio da krene na put.

Pred njenom kapijom je zastao sa strepnjom, bojeći se njene reakcije. Dugo godina je prošlo... Odluka je pala...

-Došao sam po ploču...-gledao je s ushićem njenu lepu pojavu. Prekrasna mlada žena mu je vratila ploču koju ju je godinama čuvala.

-Nisam mislio na tu...- promrmljao je...

U tom momentu se na vratima pojavi visok, plav čovek. Shvatio je... Drhtavim prstima je prešao preko omotnice ploče pokušavajući da briše nelagodnost i razočarenje, a možda osećaj krivice, jer ono što je mogao imati izgubio je zauvek...

Snežana Šolkotović

SKOČI - DEVOJKA

Postoji jedno mesto u Crnoj Gori, nedaleko od grada Bara, koje se zove Skoči-devojka. To je mesto gde su stene napravile strmo brdo iznad mora. U gotovo lučnom obliku se pružaju prema dubokom plavom moru. Jedna ivica je toliko visoka i pravi prirodnu klupu iznad ostalog stena, dok se pogled pruža ka plavom horizontu, kojeg linija odvaja od plavog neba i sunca koje tone u more. Stene se bele i kamenje je oštros i preteće. Tu je priroda grubim potezima oslikala svoju moć i lepotu – more zapljuškuje stenje i pravi udubljenje gde se formirao luk sa prirodnom ravnom stenom, koja kao da je namerno postavljena da posetioci tu sednu i posmatraju duboko, veličanstveno plavo more koje se pruža u nedogled.

Mesto je dobilo naziv Skoči-devojka ukazujući na legendu po kojoj su devojke nesrećne u ljubavi tu dolazile, i kao galebovi skakale sa te klupe pravo na oštros kamenje i tu okončavale svoj mladi i nesrećni život. Jedna od njih je bila i Jelena, koju su zaručili za čoveka petnaest godina starijeg od nje. Svadba je prošla mirno, gotovo kao sprovod. Zatim je ona dok su se svatovi polako razilazili kućama, pobegla na ovo mesto i bez razmišljanja skočila na stenje. Bila je još u starinskoj vezenoj venčanici, a veo joj je pokrivaće lice. Bila je jedinica kćer. Postoji još bar desetak takvih priča, koje potiču još iz prošlog veka pa sve do danas. Tu je i Milka Stojanova, Marija, Andela, Anka, Jovana, Nina, Sara, Milica, Petra, Nevenka, Milena i Đurđa. Gotovo kolo devojaka. I sve su zbog nesrećnih ljubavi tu završile svoj život.

Međutim, mesto nije ukleto ili prokazano kako se moglo zaključiti. Tu dolaze i samotnjaci tražeći mirno mesto na kome mogu čitati i posmatrati veličanstveno umiranje sunca u moru i poslednje zrake svetlosti. Tu dolaze i mladi parovi koji žele trenutke izolovanosti i osamu. To je i omiljeno mesto slikara pejzažista, večnih ljubitelja mora.

Tu se poslednjih meseci viđao i jedan mladi par- Stojan i Irina. Dolazili su obično predveče kada je sunce polagano tonulo u more koje je raširilo svoje plave ruke da ga primi, ili u zoru kada je sunce stidljivo provirivalo, malo po malo, da pokaže lepo lice dana. Voleli su te trenutke rađanja i umiranja dana, podsećali su ih na život i smrt.

Irina je bila mlada pesnikinja. Pisala je o moru i nebu, i njihovoj ljubavi. Činilo joj se da je u njima sadržana sva filozofija ovog sveta- život, smrt,

prolaznost, lepota. Laki šum talasa i udar u stenje davao je ritam njenoj poeziji. A sunce je bilo simbol čovekovog života, sa neprestanim rađanjem i umiranjem, i cikličnim ponavljanjem dana, dok se ogleda u moru kao svojoj pozornici, simbolu sveta, koji je nepobediv i nepremostiv i uvek konačan. Različito lice sunca i dana, davalо je nepresušne slike različitih raspoloženja u Irinim pesmama.

Stojan je bio bogati naslednik starosedelaca iz staroga Bara. Voleo je skupe automobile, brzi život, devojke. Sve što je radio, radio je sa lakoćom čoveka kome je sve dozvoljeno i koji hrli napred, ne osvrćući se. Želeo je da bude glumac, i to filmski. Život je doživljavao kao pozornicu u kojoj je on glavni glumac, i sve što treba da uradi jeste da posegne za tim što želi i to će i dobiti. Bio je samouveren i teatralan, nemirnog duha, žedan života.

Njih dvoje su se upoznali u pozorištu. Stojan je čitao Irinine stihove na jednoj proslavi grada. Dopadala mu se njena poezija okupana suncem u ritmu talasa. Osećao je da je ta poezija živa, kao da srce kuca u ritmovima tih stihova. I Irina mu se dopadala. Bila je lepa- plava i visoka, vitka, nežna. Nešto je zračilo iz njenih dubokih, pomalo tužnih smedih očiju. I on se njoj dopadao. Njegova bujna energija, strast kojom je čitao njene pesme, nagle pauze između stihova. Voleli su se.

* * *

Bila je to topla jesen. Mada je sunce čudljivo pokazivalo svoje lice, provirivalo je tu i tamo po obodima horizonta. Irina i Stojan su dolazili na stenu kad god su imali prilike da čitaju Jesnjina. Stojan ju je fotografisao a ona je katkad pisala, katkad se smejaljala njegovom grubom humoru. Bili su srećni zajedno.

Jednoga dana Irina je došla sama na stenu. Dugo je posmatrala sunce i njegov spori izdisaj. More je bilo mračno i preteće. Nebo je posivilo. Razmišljala je o tome koliko je srećna sa Stojanom. Ali ipak ju je pritiskala neka teskoba. Osećala je jaku uzinemirenost u tom sutoru. Još je i bura počela da duva. Stala je skroz na ivici stene i posmatrala nebo. Bila je u plavoj dugoj haljini. Gotovo se uklopila u pejsaž. Raširila je obe ruke, a haljina joj je lepršala na vetr. Osećala se slobodno, poput galeba. Zažmurila je i skočila na stenje...

* * *

Već je bio u svojim šezdesetim godinama, kada se Stojan vratio u svoj rodni grad. Bio je poznati filmski glumac. Imao je ženu i dve kćeri. Ali nikada nije zaboravio Irinu. Nosio je njenu zbirku pesama u džepu pored srca, kao amajlju.

Tih dana je često dolazio na stenu. Sedeo je dugo, posmtrao to kobno nebo i čitao Irinu poeziju. Razmišljao je o tom danu, o tome koliko se puta pitao zbog čega je to učinila kada su bili toliko srećni. Pitao se i zašto se on vratio posle toliko vremena u taj grad koji je zamrzao zbog svoje najveće ljubavi.

Iz dana u dan sve mu je bivala jasnija Irinina poezija. Gledajući borbu neba i mora, počeo je da oseća životnu borbu svih sila unutar sebe. Počeo je da oseća duboku tugu. Ne žaljenje za njom, nego sušinsku tugu, veliki besmisao.

Bio je težak, turobni dan. Upravo je pročitao poslednju pesmu iz Irinine zbirke. Okrenuo je leđa tom okrutnom nebu, toj zlokobnoj igri. Približio se ivici. Dok je padao, zadnji put je gledao suncu u oči, suncu koje je neprikosnoveno vladalo.

Sonja Šestakov

NEDOSTAJANJA

Veče ga je zateklo na fotelji, dok je listao crnu knjižicu, uz pogled koji se često gubio u pravcu praznine. Činilo se da iščekuje neki događaj... ili osobu – hladnu izvesnost ili čežnjivo uobraženje. Shvativši da postaje mračno, na trenutak je ostavio knjigu, ustao i upalio lampu koja je stajala u udaljenom kutku sobe, na taj način učinivši da osvetljenje izgleda kao da je pružano od strane desetaka umornih ili pokislih svitaca.

Pomalo mehaničkim pokretima, vratio se na fotelju, gde je odisao potpunom prirodnosću, kao da je navedeni komad nameštaja predstavljaо prdužetak njegovog tela – ili svojevrsni tron. Uzveši kristalnu času, odmerenim pokretima je nasuo vino, koje je, na sobnoj svetlosti, poprimilo gustinu krvi. Uz pogled koji je spolja odavao utisak neodređenosti izraza, otpio je dva halapljiva gutljaja, te je zapalio cigaretu i pogledao u pravcu telefona, koji je u taj mah počeo da zvoni. Kao i svaki put, pustio je da zvonjava potraje i izrazito sporim pokretima, sa užitkom, podigao slušalicu.

Nakon kraćeg oklevanja, oštri bljesak u njegovim očima potpuno je odgovarao tonu uz koji je lakonski izgovorio: „Reci”, kao da je očekivao kakvu neprijatnu informaciju – datum sopstvene smrti ili nepovoljne vesti od knjigovode. Shvativši da se sa druge strane linije ne nalaze takve slutnje, potpuno je izmenio izraz lica, kao da je najednom postao obasjan majskim suncem i izgovorio: „Hej, pa to si ti. Zašto ne govoriš ništa, nego me puštaš da čekam u tišini? Baš sam malopre pomislio na tebe... Ceo dan planiram da te okrenem... Super što si pozvala.”

Dok je slušao odgovor, bio je toliko nasmejan, da je izgledalo kao da poziva i same zidove da se smeju zajedno sa njim. Da se bilo ko u tim trenucima zatekao u sobi, potpuno je sigurno da ne bi ostao ravnodušan pred nesputanom ekspresijom i rečima koje je nesebično upućivao osobi sa druge strane slušalice: „Sve znam – i ti meni nedostaješ. Kako vreme prolazi, shvatam da mi razdvojenost sve teže pada – ali obožavam čak i ova međusobno suprotstavljenja osećanja, koja predstavljaju upornu borbu nedostajanja i bliskosti. Jedva čekam da te vidim.”

Hladni beton zida u pravcu kog je bio usmeren nemo je posmatrao njegove pokrete, na volšeban način pokušavajući da oslika refleksiju ili makar siluetu. Potpuno se prepustivši toku razgovora, kao kroz pesmu, nastavio je svoju poeziju spontanog dijaloga:

„Jeste, lepo si to rekla. I meni je slična stvar pala na pamet. Nije ni čudo što se tako dobro razumemo. Baš sam nedavno pomislio kako je naša komunikacija nalik na neku ljubavnu baladu, samo bez patetike. I to je najveća životna vrednost koju bilo ko može da dostigne – jer međusobno razumevanje je najbolje oružje protiv suštinske tragičnosti ljudske prirode.”

Dok je oko prstiju obmotavao kabl zastavrelog telefona, na taj način dodatno pojačavajući utisak potpunog zanesenjaka, koji ne pripada realnom vremenu i prostoru, slušao je sagovornicu uz sve primetnije nestrpljenje, za koje bi slučajni posmatrač rekao da je izazvano željom da joj dodatno izrazi svoju nesputanu naklonost: „Ljubavi, mogu da budem u koliko god gužvi, ali me ti nekako uvek opustiš i činiš svaki dan smislenim. Jedno je sigurno – tako je bilo a tako će i biti – jer ljubav je konstanta satkana od nežnosti, čežnje i poverenja. Znam da to ljudi, iz nekog razloga, obično ne rade, ali želim da ti to potpuno otvoreno izrazim.”

Najednom, pogledao je u knjižicu koja mu je i dalje nepomično ležala u krilu i nakon toga je odavao utisak osobe koja se možda setila nečeg posebno značajnog, te je, pomalo nestrpljivo i ubrzano izgovorio: „Pa da – i kod mene je tako. Ponekad me sav ovaj životni haos izbací iz takta, ali me uvek umiri činjenica da smo nas dvoje otporni na sve to – nedodirljivi i poput alhemičara realnosti nastavljamo da činimo od jeseni proleće, a od prolaznosti večnost... i to je jedino važno.”

Izgledao je pomalo odsutno dok je pružao šaku prema tabakeri i upaljaču sa zlatnom gravirom, pri čemu je u drugoj ruci držao telefon i slušao reči koje su se gubile u polumraku sobe i njegovoј želji da što pre odgovori.

Udahnuvši neophodni dim, odmerenim manirizmom je odložio cigaretu u veliku kristalnu pepeljaru i nežno izgovorio: „Važi srce, čućemo se kasnije. Uživaj u lepom danu i znaj da se sve prave ljubavi ogledaju u sitnicama – sitnicama kao što je bio ovaj poziv. Hvala ti na tome što mi ulepšavaš postojanje i učestalo činiš od svakodnevnice simfoniju. Čujemo se. Čao.”

Spustivši slušalicu, nestrpljivo je otpio gutljaj vina i ponovo otvorio prethodno odloženu knjižicu, čije su korice odgovarale boji njegove senke, koja je ubrzano počela da se ocrtava na ravnoj površini belog zida. Zavalivši se u fotelju i sklopivši oči, delovalo je kao da sanjari, obuzet spokojem trenutku u kom su se sudarali umor i blizina nadolazećeg sna.

Spustivši slušalicu, nestrpljivo je otpio gutljaj vina i ponovo otvorio prethodno odloženu knjižicu, čije su korice odgovarale boji njegove senke, koja je ubrzano počela da se ocrtava na ravnoj površini belog zida. Zavalivši se u fotelju i sklopivši oči, delovalo je kao da sanjari, obuzet spokojem trenutku u kom su se sudarali umor i blizina nadolazećeg sna.

Najednom, umirujuću tišinu prekinula je oštra zvonjava telefona, koja je u taj mah odjeknula sobom ipak ne narušivši unutrašnji mir izazvan zanesenjačkim razgovorom i željom za samokontrolom. Sasmolno, bez ikakve žurbe, uz zadovoljstvo neizmernog užitka na licu, podigao je slušalicu i ne rekavši ništa približio je uhu.

Kada je osobi sa druge strane linije postalo jasno da je slušalica podignuta, dotadašnju tišinu presekao je strahoviti muški krik, koji je nedvosmisleno ukazivao na to da neko prolazi kroz stravičnu torturu, odražavajući užasan bol i beznadnu želju za samilošću, rasterećenjem i spasom – makar isti značio momentalnu smrt. Uz potpuno hladan izraz, kao da se ništa nesvakidašnje ne dešava, čvrsto držeći slušalicu, pasivno je gledao u času crvenog vina i slušao sve glasnije krike bezgranične patnje, zabavljajući se slikovitim razmišljanjima o tome na koji se način tortura sprovodi – žiletom, iglom, kleštima, ili možda usijanim nožem. Kada su mu, posle nekoliko minuta, krice nesrećnog čoveka, uprkos sve većnoj izraženosti, postali dosadni, ponovo je otvorio crnu knjižicu i ravnodušno upitao: „Koliko je dužan?”

Nakon dve sekunde nemog, hladnog pogleda, sa lakoćom uzgredne ležernosti, izgovorio je: „Odsecite mu šaku i spalite kuću”, te se ponovo zavalio u fotelju, prepustivši se ravnodušnosti i spokoju nadolazećeg sna.

Zoran Bar

STVARI I SREĆA

Tetka, ti baš imaš puno stvari! – reče mi nehajno moja desetogodišnja sestričina onako usput.

Imam! Tetka ima svega puno!

Puni su mi ormari, natrpani, nepregledni, zatrpani, nabacani, okupirani potrebnim i bespotrebnim stvarima, onim bez kojih ne mogu, onim od kojih ne želim da se odvojam, a prerasla sam ih (ne po veličini već po prilikama, okolnostima, znanju, zvanju...), onih koje me sećaju na drage ljude udaljene kilometrima i životom od mene, onih kvalitetnih kakve sebi više ne mogu bez dalekosežnih odricanja priuštiti....

Imam previše garderobe, previše knjiga, previše obaveza, previše želja, previše neostvarenih snova, previše odloženih planova, previše strahova od opuštanja i koračanja u nepoznato,...

Imam svega previše, samo vremena prema-lo!- odgovaram joj odsutno.

Vreme mi izmiče. Kao da je pesak klizi mi kroz otvorene ruke i raširene prste. Nezaustavljivo je. Neumoljivo. Nepovratno.

Istače se još jedan dan i bespovratno se niže na nisku života. Ipak, nije uzalud potrošen jer je u njemu sazrela misao o sreći.

Sreća smo mi sami! Za razliku od stvari, sreće nikada nije previše!!!

Magdalena Redžović

Lucas Vareta, vodena boja, Ibiza, Španija

Siniša Lazarević, "Lepršav osečaj", ulje na platnu 40 x 30 cm

Siniša Lazarević, "Bukovička banja", ulje na platnu 90 x 60 cm

RJrey Agones Burlat, kombinovana tehnika, Carasscal, Filipini

RJrey Agones Burlat, kombinovana tehnika, Carasscal, Filipini

Lucas Vareta, vodena boja, Ibiza, Španija

Vukosav Delibašić

*u vedroj noći -
igra po bistroj vodi
sjenka mjeseca*

*u maglini sna -
otac kosi dolove
a njega nema.*

*staro kućište -
živjelo se i ovdje
trag u vrmenu.*

*kosac oznojen -
livadu mjeri okom
daleko joj kraj.*

*prazna posuda -
žedno je sunce danas
vodu popilo.*

Darko Habazin

*školsko igralište -
na ofarbanoj klupi
stope goluba*

*kišni oblačak
bulevar umiva
lepše od šmrka*

*točkić skala -
pojačavam disk zvuk
u prijemniku*

*drvo se skupi
ko pet dinara da je -
nalet hladnoće*

*piknik prave
još živi maturanti
podno hrasta*

Aljoša Vuković

*ljetno praskozorje -
niz ulicu vjetar
namirisan kruhom*

*kap po kap
ljetna kiša slaže
mozaik njenog tijela*

*jedanaesterac -
četiri oka i
milijuni želja*

*zima u parku -
bjelina goblena
s vezom od listova*

*nakon razvoda
ni mame ni tate
ni mene*

Patrik Weiss

*Cvrkut pjevica,
dan umire samotan;
drijemež Sunca.*

*Zimus snijeg
radost djece čarobna
-
a gdje su laste?*

*U vodi kamen -
šutljiv, nježan; a
žabac?*

Sniva zimski san.

*Hodaš polako.
Koraci sve su tiši.
Jesen u srcu.*

*Branka Vojinović
Jegdić*

*nadvija se nad
sivom, oštrom stijenom
bor samotnjak*

*u močvari
zagasitožutu vodu
talasa žaba*

*tamnoplava noć
silazi niz brežuljak
u dolinu*

*umoran kosac-
prorijedena kiša
rosi otkose*

*klupa u parka
čeka strpljivo proljeće
i zaljubljeni par*

Zoran Doderović

*Staza u šumi.
Prati me šuštanje
usahlog lišća.*

*Prođe detinjstvo.
Leprša na dlanu
senka leptira.*

*Crveno vino
u čašama na stolu -
nostalgija.*

*Bakina soba.
Na mekom jastuku
devojački san.*

*Igra školice.
Latice trešnje lete
tamo amo.*

Predrag Pešić – Šera

*stigla penzija
na dedinom štapu
seosko blato*

*vrapci na stazi
dogovaraju se cvrku-
tom
hranu da podele*

*sakrila ružama
okrnjenu vazu
devojčica od majke*

*povredene bube
u redovima lala
okopana trava*

*bosonoga deca
zgazila u plitku
reku po trešnje*

Velika Tomić

*Vesele grane
sutra će povijati kose
belom maramom.*

*Majčino cveće
spustilo glavu dole
list pun energije.*

*Na kraju šume
sunce odmaklo dalje
magla se nazire.*

*Vedra letnja noć
mesec obasja prozore
jutro me čeka.*

*Mladog Meseca
ljubi zvezda Danica
puče šampanjac.*

Dragica Ohaši

*echo jezera
graciozno treperi
mlad vilen konjic*

*tesla na putu
visoko u oblaku
šeta se duga*

*zimska bonaca
osluškuje zvuk vode
usidreni brod*

*Jomon Kultura
a kao da je naša
figura iz Vinče*

*slatko i voda
u hladu ispod trešnje
cveta maslačak*

Madeleine Kelly

Ancaster, Ontario, Canada

*Rationality
is subjective when
Reasons contradict*

*Society strives
to keep heaven in the dark
The light is lonely*

*Clouds and caves seem safe
but humanity depends
on finding light in the end*

*What truths can you see
when you look with more than
eyes?
Which questions arise?*

Jeniffer Carr

Santa Fe, New Mexico, USA

*Daybreaks
victims in the web
satisfied spider*

*Tears
mistaken for mist
dancing in the dew*

*Wind blows
kites fly while Eagles soar
Freedom*

*Needle in the arm
the obsession finally stops
until the next crave*

*Beautiful young owl
heart shape face looking at me
dead on the roadway*

Branka Vojinović

Jegdić

*nadvija se nad
sivom, oštrom stijenom
bor samotnjak*

*u močvari
zagasitožutu vodu
talasa žaba*

*tamnoplava noć
silazi niz brežuljak
u dolinu*

*umoran kosac-
prorijedena kiša
rosi otkose*

*klupa u parka
čeka strpljivo proljeće
i zaljubljeni par*

Slobodan balkanski Tarzan trči kroz Amazonu!

Zid lišća, lijana, debla i puzavaca. U mutnoj kajluži izlivenoj iz korita. Lije danima. Tumaran ka polumrvac kroz taj život koji priti smrću. Ranac mi je ižulja leđa toliko da me slijetanje komarca na mokru uniformu boli ko da me bič ošinija. U očima mi kiša izmišana sa vrućim suzama koje nikako da kliznu niz blatnjave obaze. Ne, ja ne plačem iako bi me sad to spasilo. Da se izjadam ispod nekog stabla sam sa bogom prirodom. Niko ne bi zna da san zaplaka, niko me nebi moga pogledat ko slabica! Zna bi ja, sa tim ne bi moga živit. Slane, tople i izmišane sa surovom kišom su ostale u očima. Ni gubica mi nije poprimila tužan naopak oblik već je držala dišpet (inat) u ravnoj liniji modrih usana. Pogledavan poprskanu busolu (kompas) i zabešti man (opisujem) sebi u bradu. Smrkavalо se, nigdi dobro misto za kamp. Večeras nema šanse za zapalit vatru. Mokrina, drhtanje, naborana stopala, žeđ i krvopijje. Najeba san noćas! Razapeja san hammock jedva metar od izlivene rike koja mi je revala probijajući se kroz vegetaciju. Mrak, buđenje duhova šume i životinja kojima je jedini cilj pojist, počučat, prožvakat i posrat ovo izmučeno tilo. Uvuka san se u hammock. Mokar on mokar ja. Divo ta. U buncanju polusna san strepija od anakonde,

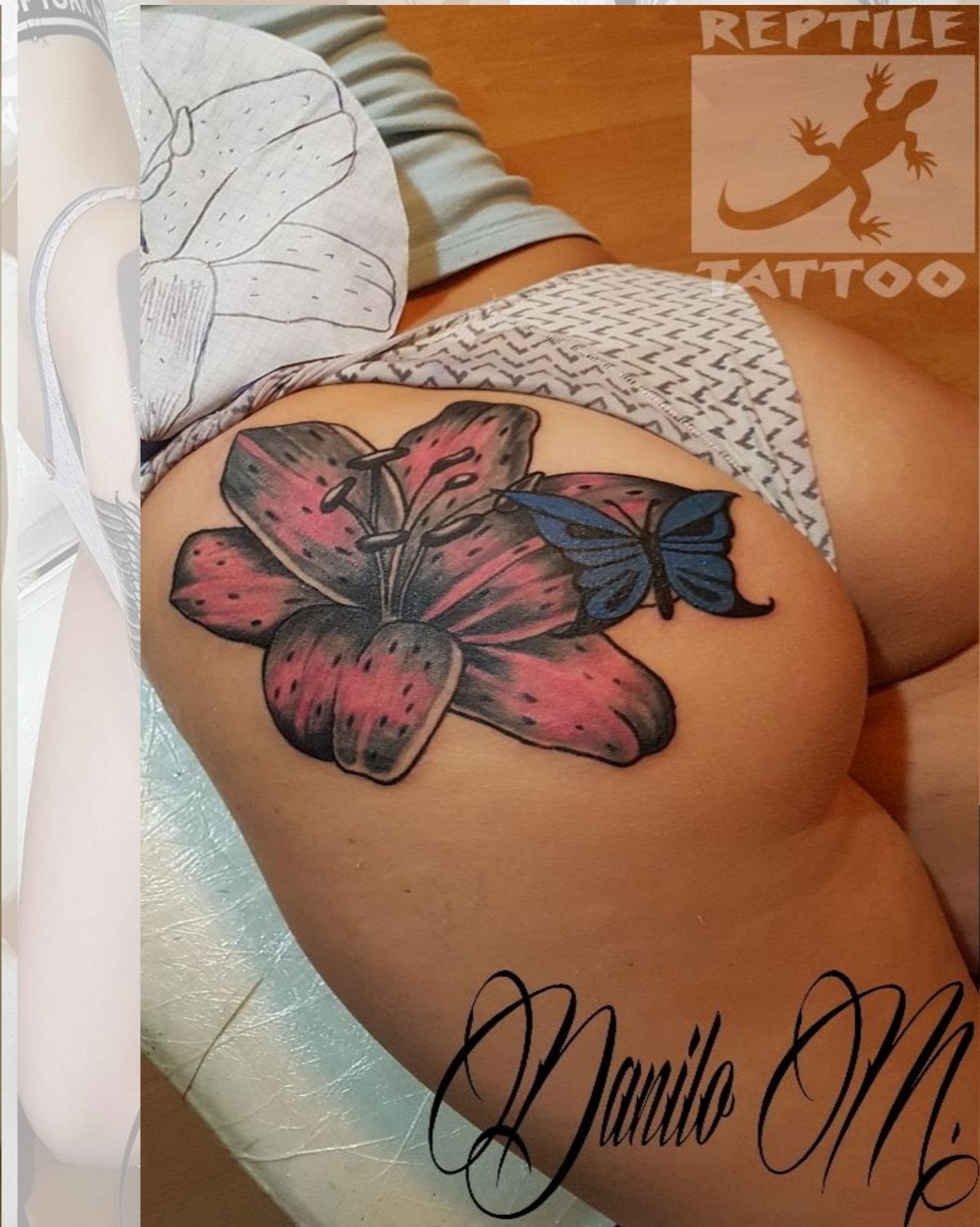
jaguara i kajmana. San me tek u zoru svlada. Dugih 10 minuta. Probudilo me vedro nebo i par majmuna u krošnjama. Ispa san iz hamoka u gusto blato ka okot gnua iz crne vagine. Pljas, tilo mi je zaškripalo ka stari parket pod stopalima pijanog stopedesetkilasa. Uspravija san se, prekontrolira opremu i nastavlja kako mi je busola naređivala. Nakon nekoliko sati sunce mi je taklo obraz. Topli dodir me podsjetija na vrući poljubac moje Čokolatite. Nisan tija gubit vrime. Skinija san se gol i sve šta san ima raširija po granama nebili se bar malo prosušilo. Uzvera san se na visoku granu i gleda u vijugavu Amazonu kako bezbrižno klizi kroz džunglu. Komarci nisu ovako visoko letjeli al uvik je bilo nekog drugog zlotvora koji me griza i cucla. Sunce je potrajalo, ali ništa se osušilo nije zbog ogromnog isparavanja. Navuka san na sebe ono najmanje mokro, isuka mačetu i ubra štap za ribolov. Komad krene i udicu. Nabija komad već usmrđenog mesa i ubacija u sjenu jednog stabla. Ajde Amazono budi milostiva, ajde pirane spasite mi život! Proždrljiva neman je zagrizla a, pa druga, pa još nekoliko. Nebo se natmurilo ponovo. Moran napravit krov od lišća poviše onih grana šta se račvaju. Uspija san. Borba za vatru je trajala punih nekoliko sati iako san ima fajricu (upaljač) i kocku za potpalu. Komad voska san čuva za crne dane. Uspija san ponovo, kržljava vatrlica se jedva održavala. Koža pečene pirane je zamirisala i otpuhala mi misli u svetu Dalmaciju. Gradele i srdele koje dignu repicu od vatre i friškosti. Neman maslinovo uje al ova pirana je i ovako ukusna. Sumrak, kiša i rojevi komaraca. Jebe me se! Uvuć ţu se u hamok iza mriže, ubit stotinjak tih šugavaca koji uđu samnom iza mriže i pokušat zaspas. Ukušna pirana u trbuhu, popijena kišnica iz klizavog lista te zvuk žaba u uhu. Dovoljno da sritan nastavin borbu! Guštam usprkos svemu - slobodan balkanski Tarzan trči kroz Amazonu!

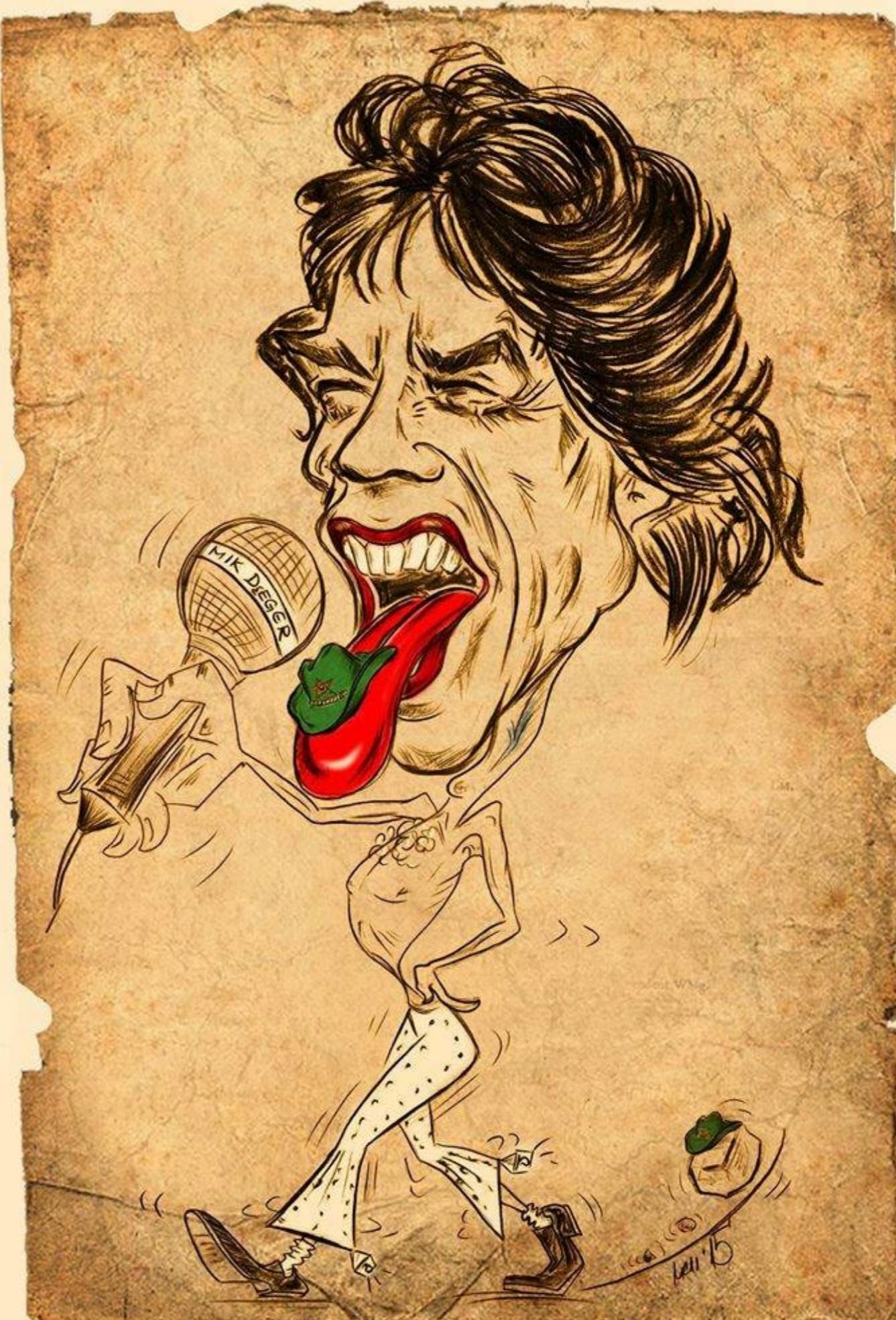
Sreća na licu je očigledna

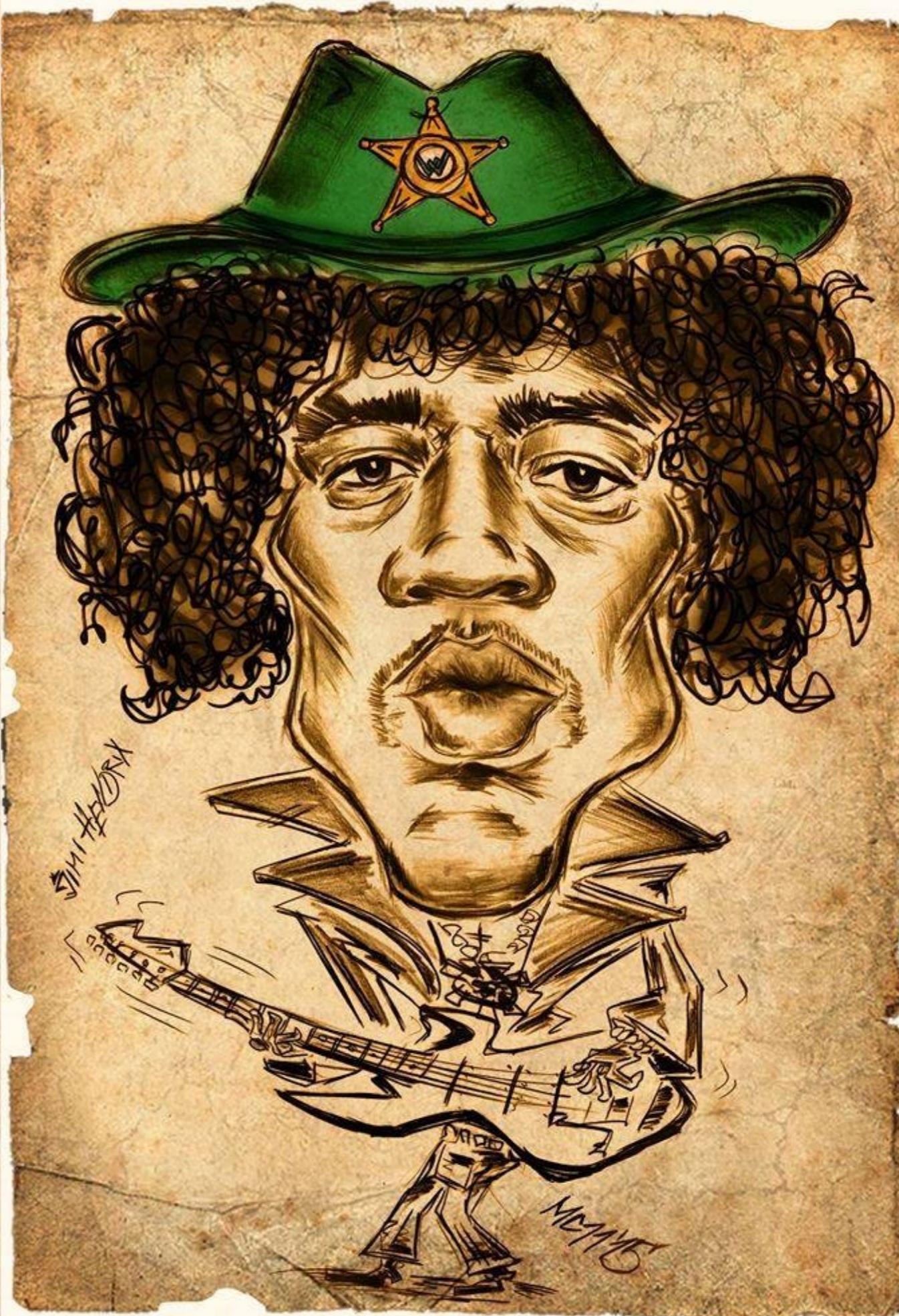
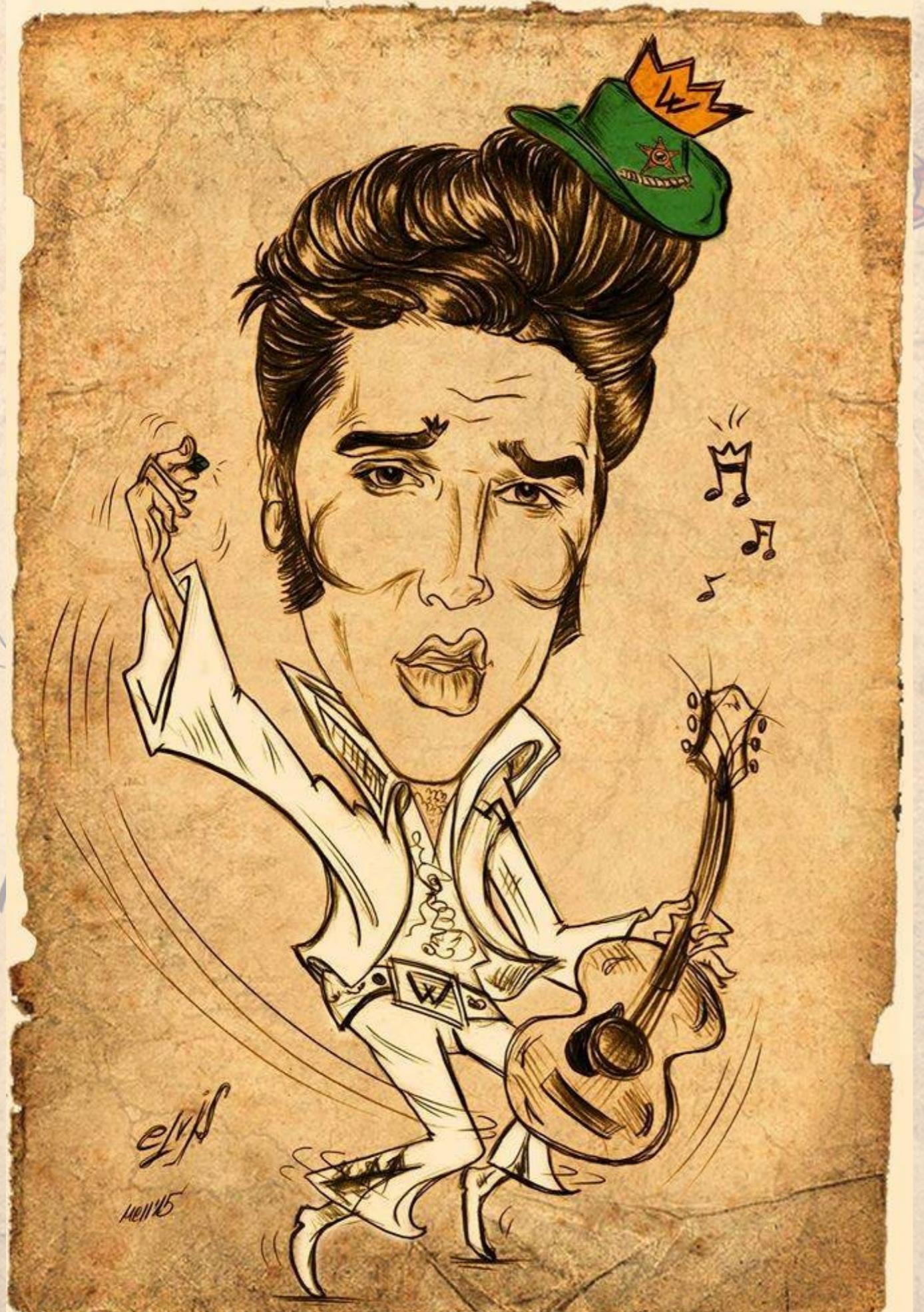

Uhvaćen kajmančić... ko zna gde sad pliva... slobodan

Ikone za ikonostas u crkvi Svetog Uspenja Presvete Bogorodice u Mladenovcu
Od 2015. radi na oslikavanju crkve Svetog velikomučenika Dimitrija u Velikoj Ivanči kod Mladenovca.

Samostalne izložbe:

Mladenovac 15. 10. 2014. galerija "Likum", Centar za kulturu, Mladenovac
Sopot 4. 2. 2005. Centar za kulturu Sopot
Pančevo 18. 11. 2005. galerija PPS Pančevo
Mladenovac 27. 01 - 3. 2. 2007. galerija "FOAJE" Centar za kulturu Mladenovac
Beograd 16. 2. - 1. 3. 2007. klub BOGOTRAĆI-TELJ
Beograd 21. 4 - 2. 5. 2007. INTERNACIONALNI PRESS centar
Mladenovac 25. 12. 2009. - 15. 1. 2010. galerija "FOAJE" centar za kulturu
Mladenovac 16 - 26. 3. 2012. galerija "FOAJE" centar za kulturu
Sopot 6 - 20. 4. 2012. centar za kulturu Sopot
Moskva 11 - 27. 9. 2013. Podvorje SPC. Moskva
Sopot 22. 5 - 1. 6. 2015. centar za kulturu Sopot
Velika Ivanča 26. 7. 2015. crkva Svetog Dimitrija
Sankt Peterburg 11 - 25. 12. 2015. izložba u okviru foruma Kosovo i Metohija pod okriljem anđela, galerija dvorca muzeja CPKiO "KIROV" u Sankt Peterburgu
Velika Ivanča 29. 7. 2017. crkva Svetog Dimitrija

Dejan Mandelc je rođen 1973. u Mladenovcu.

Slikarski jezik kojim se ja izražavam formiran je jako davno, milenijumima se usavršavao i razvijao. Osnove mog jezika su u potpunosti definisane pod okriljem pravoslavne Crkve, u periodu Romejskog carstva. Gramatika i osnovni principi mog jezika nisu jednostavni. Današnjem umetniku, pa i ikonopiscu, nije lako da se služi tim jezikom. Potrebno je jako puno čitanja, ali i pisanja da bi se malo zagrebalo po površini tog ogromnog bogatstva koje su stvarale mnoge generacije neverovatno talentovanih i vrednih ali i obrazovanih i Bogu predanih umetnika. Cilj bavljenja ikonopisom je uzvišen, zadatak ikonopisca je da braći u Hristu prikaže živo prisustvo Boga i svetitelia u Crkvi, da prikaže da svi mi zajedno sa Hristom i svetima učestvujemo u svetoj Liturgiji. Jezik kojim se služi ikonopisac u funkciji je postizanja mog cilja.

iz intervjuja na radiju Glas Rusije
26. 9. 2013. godine

Izvedeni radovi:

Ikone za ikonostas kapele Pokrova Presvete Bogorodice u Saranovu
Ikone za ikonostas crkve Svetog apostola Tome u Jeloviku
Ikone za ikonostas crkve Svetog velikomučenika Georgija u Smederevu
Ikone za ikonostas crkve Hristovog vaznesenja u Beloj Palanci
Zidna ikona na ulaznom portalu crkve Svetog velikomučenika Dimitrija manastira Divljane
Prestone ikone za crkvu Svetih Joakima i Ane u Mladenovcu
Tri zidne ikone na spoljnim fasadama manastira Svetih apostola Petra i Pavla u Jagnjilu

Sveti Stefan Visoki, akrilik, 80 x 120 cm

Odabrane grupne izložbe:

- godišnja izložba Udruženja likovnih umetnika Mladenovca 20. - 26. 8. 2002.
- *Obnoviće lice zemlje - likovni izraz danas* Pedagoški muzej - Beograd, maj 2003
- Godišnja izložba Likovnog kluba Mladenovac, galerija Likum, centar za kulturu Mladenovac, 28. 5 - 12. 6. 2005.
- *Sveta Viđenja*, galerija Likum Centra za kulturu Mladenovac 1. - 15. 8. 2005.
- VII izložba *Ikona prozor ka Bogu*, Konak kneginje Ljubice, Beograd, 1. - 10. 9. 2005.
- Savremeni srpski ikonopisci, 17. Smederevske svetosavske svečanosti, Galerija Centra za kulturu Smederevo 23. 1 - 12. 2. 2006.
- *Svetlosti tiha, omaž carskoj vizantijskoj umetnosti*, galerija Foaje centra za kulturu Mladenovac 30. 11 - 10. 12. 2010
- Izložbe Likovne kolonije Mladenovac 2006. 2010. i 2011.
- *Retrospektiva ikonopisačke kolonije Svetih Arhangela*, Centar za kulturu Sopot 10. 7. 2009. i galerija Foaje Centra za kulturu Mladenovac 18. 9. 2009.
- *Izložba savremenе srpske ikonografije* 8. - 11. 9. 2012. Srpska pravoslavna saborna crkva Svetog Vaskrsenja Hristovog, Čikago, Illinois, SAD
- *Tajna Hristova*, izložba ikona posvećena svetom Maksimu Ispovedniku, Pravoslavni bogoslovski fakultet u Beogradu, 18. - 21. 10. 2012.
- Art Fest @ Doral, 19 - 21. 10. 2012. Carlos Albizu University, Doral, Florida, USA
- MACC Event Day, Doubletree Miami Hotel and Miami Airport Convention Center, 9. - 15. 11. 2012. Majami, Florida, SAD
- *Izložba savremenog ikonopisa*, Hram Uspenja Presvete Bogorodice, Mladenovac, 6. - 21. 1. 2013. i Centar za kulturu Lazarevac - galerija "Savremenici" 3. - 15. 4. 2013. autor postavke
- CLAUSURA EXPOSITION COLECTIVA : LA PUERTA NUMERO 7, 29. 3. 2013. Santiesteban Print Schmidt, Hialeah, Florida, SAD.
- Цвет Сербии, Slovenski kulturni centar, galerija "ArdenA" 26. 4. - 18. 5. 2013. Moskva, Rusija
- Цвет Сербии 5. - 30. 6. 2013. MBUK "Выставочный центр" g. Vladimira, Vladimir, Rusija
- Vitez Fest, 8 i 9 april 2017. Beogradska tvrđava i Umetnički paviljon Cvijeta Zuzorić, Beograd.

Organzivao je i vodio broje radionice i kurseve ikonopisa pri Centru za kulturu Mladenovac i školi ikonopisa manastira Tresije.

Radi tehnikama jajčane tempere, akrilika, enkaustike i duboreza.

Pored ikonopisa bavi se i grafičkim dizajnom, fotografijom, ilustracijom, restauracijom i konservacijom, prevodenjem i pisanjem.

Sveti Georgije, akrilik, 60 x 80 cm

Likovno i grafički je uredio veliki broj knjiga i publikacija .

Član je redakcije časopisa Šumadijske eparhije Kalić, koji likovno uređuje od 2007. godine.

Autor je filmova:

Manastir Divljana - Restauracija ikona i Radionica ikonopisa - Slikanje lika Hristovog, objavljenog na DVD-u, u izdanju centra za kulturu, Mladenovac, januara 2007.

Crkva Uspenja Presvete Bogorodice, Mladenovac

Nedaleko od izvora potoka Tresije, nalazi se crkva Sabora svetih Arhangela sa svojom kapelom, starim i novim konakom, izvorom i drugim zdanjima.

Nije izvesna godina izgradnje ovog mesta ali se smatra da je nastalo za vreme kralja Dragutina kao prvog srpskog vladara koji je dovodio sveštenike i kaluđere u crkve i manastire koje je gradio on ili njegovi velmože i visoko sveštenstvo i gde su širili našu veru.

Manastir je rušen i obnavljan više puta. Prva obnova po dolasku Turaka bila je 1709. godine kada ga je obnovilo bratstvo Manastira Rakovica. Srušen je ponovo krajem 18. veka i obnovljen 1936. godine. Tada je počela izgradnja konaka ali je Drugi svetski rat to prekinuo.

1947. godine iz Studenice sa blagoslovom Vladike šumadijskog Valerijana u manastir Tresije došao prvi kaluđer jeromonah Rafailo Milovanović da nastavi ranije započeti posao obnove. Živeo je u nezavršenim zgradama manastira koje su oštećene u ratnim godinama, vremenom ili ljudskom nemaronošću. Radio je sam, raščišćavao ono što je bilo obrušeno. Dolazili su mu u pomoć meštani okolnih sela a za vreme praznika stariji ljudi sa po kojim detetom dolazili su na službu i u takav nedovršeni

hram. Skoro dve godine je boravio tu boreći se sa letom, zimom i drugim nedaćama ali je otisao iz nekog razloga.

Ubrzo, nakon njegovog odlaska dolaze jeromonah Epifanije, i monah Pafuntije koji dolazi odmah posle njega. Nakon njih dvojice stiže još monaha i

iskušenika koji krajem pedesetih godina koji radove na obnovi crkve privode kraju.

Početkom zemljanih radova južno od hrama, nailaze na mnogobrojne grobove i kosti koje pohranjuju u severozapadnom uglu priprate, levo od severnih vrata. Procenjeno je da se radi o ostacima od oko 40 ljudi. Nakon dvadesetak godina opet nailaze na jedeanaest skeleta koje pohranjuju uz olatarsku apsidu.

1958. godine počinje i živopisanje unutrašnjosti hrama a za taj rad odabran je samouki narodni slikar Janko Brašić iz sela Oparić a veliku pomoć mu daje i jeromonah Jovan Maričić. Njih dvojica zajedno, mukotrpnim radom slikaju živoposne prizore na zidovima i svodovima crkve ali ipak freske u fizičkom smislu nisu bile u najboljem stanju zbog klime i neodgovarajuće pripreme podloge. Pošeli su da otpadaju delovi oslikanog maltera i nije bilo nikakve šanse da se to spreči, pa čak i konzervacija nije dala dobre rezultate. Nakon toga, donosi se odluka da se skine preostali živopis što biva i urađeno.

1960. godine u manastir dolazi i prvo zvono koje i dan danas odjekuje ovim delom Kosmaja i koje je izlio Pavle Đ. Pantelić iz Zemuna i u njega urezao sledeći zapis: „Ovo zvono prilažem za neznanog mog sina Lazara Jevremovića, bogoslova iz Subotića Srem. 1960 g. Majka Kruna Jevremović rođena u Ogaru Srem.” Usled dotrajalosti

lokupne konstrukcije, na razmeđu dva milenijuma, uklonjena je stara konstrukcija i ista takva, od novog materijala i na istom mestu, ponovo izgrađena. Ova zvonara nalazi se severno od zapadnih ulaznih vrata u pripratu hrama.

1991. godine počinje izgradnja novog konaka kada je i osveštan kamen temeljac koji je donet sa Svete Gore koji je položila knjeginja Jelisaveta Karađordjević.

Više od deset godina učesnici Likovne kolonije Nemenikuće na Ivanđan započinju svoje rade baš ovde, da bi ih predstavili završene na Petrovdan u porti crkve u Nemenikuću, a u završnom programu obeležavanja Dana Milovana Vidakovića. Istim povodom pisci, pesnici, izdavači i ljubitelji pisane reči okupljaju se na Danu knjige nazvanom Pod lipama manastira Tresija. Prve subote i nedelje u septembru mesecu u porti manastira se tada takmiče najbolji umetnici na Saboru frulaša Srbije. Ovaj hram ima četiri manastirske slave: Arhangel Gavrilo, Sveti Prorok Ilija, Sveti Simeon Stolpnik i Arhangel Mihailo /Arandđelovdan/. Manastir je posvećen Saboru Svetih Arhangela, a Ilindan i Simeondan su bili dani slavlja od pamтивека kada se narod okupljao na Tresijama i oko manastira. Iz tih razloga i mala /zimska/ kapela je posvećena Sv. Simeonu, a pirog /zvonara novog konaka/ Sv. Ilijom.

HORSE RIDER RASPISUJE

Poštovani autori zvanično otvaramo 4. međunarodni pesnički konkurs pod nazivom " Na raskršću ". Kroz ovaj konkurs želimo da dopremo do Vaših emocija, sećanja, možda nekih teških trenutaka ili nekih teških odluka koje su morale biti donesene, odlazaka voljenih osoba ili izbora mesta življenja gde ste se na neki način razdvajali jedni od drugih, gde su te neraskidive veze se istezale a neke od njih možda su i nažalost popucale. Takođe, valja se podsetiti i reči koje su možda nekom pomogle i odredile im prave smernice u životu ili pak odmogle i poslale ga nekim drugim, težim putem. Pišite o svemu što Vam padne na pamet u vezi sa ovom temom, u vezi sa gore napisanim tekstrom...

tema : razdvojenost, teške životne odluke, rastanci, sećanja na voljene osobe i njihovi odlasci negde ili sa ovog sveta...

Konkurs je otvoren od 15. 03 do 15. 04. 2019. godine

Rezultati biće objavljeni na našoj fb stranici : <https://www.facebook.com/horserider2018/>

Svaki autor čija pesma/pesme budu izabrane dobiće svoj primerak zbornika.

Uslovi konkursa :

- 1. dobra volja i ljubav prema poeziji**
- 2. da pesme nemaju uvredljiv sadržaj, da se poštuje nacionalna, rasna i verska pripadnost**
- 3. poslati 2 – 3 Vaše pesme koje nisu ranije objavljuvane**
- 4. pesme neka budu maksimalne dužine do 24 stiha**
- 5. pisati pesme u word-u, fontom times new roman, veličina fonta 12 koristeći slova č, č, ž, š, đ**
- 6. uz Vaše pesme pošaljite i kratku biografiju (2 – 3 reda)**

Kotizacija iznosi 600 dinara ili 6 eur (za autore iz inostranstva).

Radovi se ne honorarišu.

Radove slati na : horse.rider.poetry@gmail.com